

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TB/T/CHBCI)

SỐ 151

16 TRANG 20TỈ

TUẦN LỄ TỪ 18-2

ĐẾN 24-2-1971

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bép : MINH VÕ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

ÔNG NÓI : 93801

ĐỨA NÀO TỔ CÁO ÔNG... ÔNG XỊT THẤY MẸ HẾT!!

PHỤC THIÊN

Từ một chuyện buồn, đã biến thành chuyện vui đầu năm Con Heo.

Từ chuyện tối tăm sai lầm, đã biến thành chuyện sáng suốt.

Từ chỗ bị chỉ trích, đã biến thành được ca tụng.

Từ chỗ coi thường hiến pháp và luật pháp, đã biến thành trọng luật, trọng hiến.

Đó là vụ Thủ Tướng ban hành, rồi rút lại sắc lệnh số 006 ngày 21-1-1971.

Con Ong tuy là một tuần báo nham nhở nhất nước, nhưng đã là tờ báo đầu tiên kịch liệt chống lại sắc lệnh của Thủ

Tướng ngày 21-1-71, vì sắc lệnh này vi hiến (vi phạm nguyên tắc phân quyền, hành pháp lấn sang quyền lập pháp của quốc hội), vì luật (trái luật báo chí 1969 ngày 30-12-1969), đồng thời đặt ra những điều kiện xiết cổ báo chí.

Nhờ đơn bài bác chống sắc lệnh số 006 của Con Ong đã được vật lên tại bàn họp Hội Đồng Nội Các, hôm Nội Các họp để thành lập Ủy Ban Liên Bộ cứu xét lại sắc lệnh này.

Nếu việc trên có thật, thì rất có ý nghĩa. Không phải Con Ong hành diện được năm chính ỉnh trên bàn họp của Hội Đồng Nội

Các (tờ báo nham nhở, chỉ thích có mặt tại những nơi nham nhở. Nằm giữa Hội Đồng Nội Các đâu có hân hạnh gì), mà có ý nghĩa ở chỗ chính phủ đã chịu để ý đến dư luận phản ánh qua báo chí, mặc dầu qua một tờ báo nham nhở nhất nước.

Những người cầm quyền thường có "mặc cảm quyền hành", nghĩ rằng không bao giờ mình sai lầm. Và dù có sai lầm thực sự, thì cũng cố mà bưng bít, theo kiểu "lấy thúng úp voi, hoặc "cả vú lấp miệng em". Chẳng những không chịu nghe những lời chỉ trích đúng, mà

còn dờ dỗi đàn áp, làm khó dễ những kẻ dám nói v.v...

Thái độ phục thiện của chính phủ, và của Thủ Tướng Khiêm nói riêng trong vụ thu hồi lại sắc lệnh 006 ngày 21-1-71 là thái độ đáng khen. Sự đẹp bỏ ai kẻ trên chẳng những không làm mất uy tín của chính phủ, mà còn làm cho uy tín tăng lên như... giá chim cút.

Thái độ của chính phủ trong vụ thu hồi sắc lệnh 006 đáng là một tiền lệ, là một gương sáng cho hàng ngũ lãnh đạo về sau này.

Đề cho dân khởi khổ

Luật kinh tế thương mại sơ đẳng nhất cho người ta thấy rằng ở những nước dân nghèo, nghề buôn bán lại càng phát triển và kiếm lời mạnh. Dân giàu tiền không có những mục cần dùng khẩn cấp như dân nghèo, và dân nghèo không có quyền kén chọn, vì thiếu, vì cần nên món hàng gì cũng vờ, mua được là mua.

Những người làm nghề trung gian buôn bán ở nước VN ta từ nhiều năm nay, vẫn được hưởng tình trạng làm ăn dễ dàng ấy. Nhưng dân trong một nước không phải toàn là người sống với nghề buôn đi bán lại. Đại đa số dân trong nước nhất là những nước nghèo như nước ta, là người tiêu thụ. Để bảo vệ quyền lợi của đại đa số nhân dân chính phủ đặt ra những cơ sở kiểm soát giá hàng hóa, phẩm vật được bán ở trong nước. Ở VN, cơ sở ấy gọi là Sở Kiểm Hóa.

Ngành Kiểm Hóa nước ta là một ngành hành pháp lớn, đầu đũa không biết bao nhiêu công chức. Nhưng đã đến lúc chúng ta phải nói ra một sự thật đau lòng ngành Kiểm Hóa ở VN đã không làm tròn được nhiệm vụ.

Chúng ta có những cơ sở để kiểm soát giá hàng nhưng bọn gian thương vẫn ngang nhiên tăng giá hàng gần như công khai. Tất nhiên đề có thể tăng giá hàng ngang nhiên và công khai, bọn gian thương không thể không mua chuộc những người có quyền kiểm soát giá hàng và đưa chúng ta Tòa, cho chúng vào tù tội vì phạm. Nếu đến những gì xa xôi, ta chỉ cần đưa ra 2 tỷ đ: Một bao thuốc lá Capstan giá chính thức 50 đồng vẫn được bán với giá 80 đồng. Bằng chứng đau thương thứ hai là giá giữ xe trước Tòa Đô Chánh. Bất cứ chỗ nào ta có dựng xe được đều là chỗ có người thầu giữ xe. Muốn gửi xe bạn phải trả tiền trước 20 đồng một xe. Nếu muốn trả giá của Tòa Đô Chánh, bạn có quyền đem xe đi chỗ khác chơi.

Không thể để dân chúng bị bóc lột mãi chúng tôi lớn tiếng và thẳng thắn tố cáo những nhân viên kiểm soát giá cả của ta không làm tròn nhiệm vụ. Đi đến lúc cần phải tố chức lại toàn diện ngành này, để cho dân khởi khổ số nhiều và vô lý.

Lời cuối cùng

về cút

Trên số Con Ong tuần trước, cũng trong mục này, chúng tôi đã lên tiếng báo động về tình trạng chim cút lên giá giả tạo một cách sôi nổi ở miền Nam của chúng ta. Lời báo động của chúng tôi có thể đã được kêu lên hơi chậm vì đã có nhiều đồng bào nghèo bị hố vì chim cút.

Chúng tôi cần phải xác định lại lập trường: việc nuôi chim cút không phải là việc đáng bài xích. Trái lại, đó là nguồn lợi lương thiện của những gia đình lương thiện và nghèo. Chúng tôi chỉ chống đối việc đồng bào đổ xô đi mua chim cút về để «bán lại lấy lời» chứ không hề nuôi. Bây giờ, khi cơn khủng hoảng chim cút đã qua đi rồi kiểm điểm những nguyên nhân đã gây ra vụ đó, chúng ta thấy có những gì lạ, chúng ta rút được những kinh nghiệm gì??

Rất nhiều dữ kiện đã hợp lại và tạo ra cuộc khủng hoảng cút lên giá vừa qua. Huyền thoại cũng nhiều nữa. Bây giờ người ta biết rằng vụ cút vừa qua nổ bùng là do sự cạnh tranh nuôi cút giữa những người có quyền thế - những ông Tướng, Bà Tướng - và giữa những ông Tướng, Bà Tướng với tư bản Hoa Kiều Chợ lớn. Người ta biết rằng có một Bà Tướng nhận cung cấp một số cút con trị giá 20 triệu đồng, nhưng rồi mẹ trứng cút được đưa vào máy ấp của bà này chẳng may hư hết. Bà này phải cho người đi mua cút về giao cho đủ số. Người ta lại biết rằng có ông Tướng lợi dụng cút lên giá, bán đi một lúc cả một trại cút trị giá vài mươi triệu bạc.

Họ bán ra để rồi không mua vào nữa và bây giờ trong thủ đô Saigon chật chội này có không biết bao nhiêu nhà bỗng dưng rước một đồng khách cút về nhà. Người, lỗ vài trăm ngàn, người lỗ ít nhất cũng cả trăm ngàn. Tình trạng cay đắng thật không bút nào tả nổi.

CHÁNH ĐĂNG 33 phụ trách

Đề nghị một phát

Tại các Rạp Chiếu Bóng ở Đô Thành, nơi nào cũng «quảng cáo» cho Chiến dịch Kiếm Kê Thuế Vụ. Năm vừa qua, dân đen đã hết sức điêu đứng về «Song Nạn», nạn Kiếm Ước và nạn Song Hành nay lại đến nạn thứ ba là nạn Thuế Vụ. Trừ một số gian thương đầu cơ chợ đen và các Hạm Tham Những toàn thể bản dân thiên hạ đều ăn một cái Tết thật khốn đốn. Vật giá đều tăng lên một cách không thể tưởng tượng được: một trái dưa ngàn bạc, một chục quýt 1500đ, một chục cam 4.000đ, một kí rau câu trên 20.000 và 1 cước taxi 7, 800 v.v. và v.v.....

Đi đến đâu, cũng thấy nói đến Thuế, thuế mìn bần, thuế lương bổng, thuế lợi tức vân vân... Quan công là hạng người chịu đựng nhiều nhất thì bỗng nhiên được thấy lương tháng Giêng 1971 của mình kém lương tháng trước. Hỏi ra mới biết là bị trừ về thuế lương bổng mới, có chú bị trừ trên ngàn đồng, có chú 2,3.000đ Tính ra có anh bị tăng 1000 phần trăm (trước có 100đ bây giờ trên 1000đ) có anh bị tăng tới 2, 3 phần trăm...

Thì ra chính phủ vừa ban cho 4000đ tiền Tết sợ quân Công tiêu không hết, nên «tổ» lại ít nhiều cho khỏi hao hụt ngân sách. Nhưng... Chính phủ thiếu gì cách móc túi túi nhà giàu mà cứ nhè bọn «khố rách» rút rìa hoài?

Xin hiến ông Nà Nực và nhất là ông Tổng Bích T.C. một kế để kiếm ít tỷ đập vào lỗ trống:

Bộ Kinh Tế cho nhập cảng xe hơi đủ loại, ông Tài Chánh đánh đủ các thứ thuế lên đầu kê mua xe. Được lắm, không đưa nào dám kêu ca, vì chúng là nhà giàu mà. Một chiếc xe thuế từ 1T đến 4, 5T.

Không sao vẫn có dưa mua, tranh nhau mua, mua chợ đen nữa, vì chúng nó cướp được tiền, ăn cắp được tiền, không biết làm gì cho hết tiền. Nhưng dân chúng tự hỏi sao ở cái Nước Ngụ này lại có một thứ xe «đặc biệt» đeo thẻ X... và T...

Ngoại Giao Đoàn, Lãnh Sự Đoàn, Quân Đội Đồng Minh tại Việt Nam đều có bằng số Xe NG., LS và số Quân Đội. Vậy loại X... và T... đặt ra để làm gì hả ông Nhà Nước, nếu không là để ru đãi một loại ngoại nhân hạng bét không được hưởng quy chế ngoại giao hay quân đội.

Thử hỏi đã có nước nào chấp thuận cho Việt Kiều ở hải ngoại được miễn thuế như thế chưa?

— Hiện tại ở Việt Nam, có khoảng chừng 28.000 chiếc xe mang bằng T... 6.000 chiếc mang bằng X...

— Chỉ cần đánh một thứ thuế tương trưng vào các loại xe đó, tạm gọi là thuế TẠM NHẬP, không cần trưng đương với thuế nhập cảng. Thuế nhập cảng là 3 hay 5 triệu, chỉ cần lấy 1 phần 10 tức là 300.000đ mỗi chiếc. Thứ làm một bài toán nhỏ sẽ thấy Tổng Nha Thuế Vụ sẽ thu được bao nhiêu tỷ: 300.000đ x 34.000 = 10.200.000.000đ VN

Sơ sơ Nhà Nước về vụ này cũng thu được trên 10 tỷ đồng. Đây cũng là một mặt tài liệu để tặng các đảng ở Nhà Hát Tây để quý vị tranh đấu cho ngân sách có thêm tiền dặng mà tăng lương hàng lên 200 ngàn.

Đây cũng là món quà đầu năm C.O tặng Quý vị đó... Quý Vị dân Biểu, Tổng Bích H có dám làm không???

Một Độc Giả Tuần Báo CON ONG

BẦY NGŨY ĐÊM

TÌNH QUÂN CHUYỆN ĐỜI

CÁI SƯỚNG, CÁI KHỔ. CỦA «ĐỨC VUA».

Quốc trưởng Việt Nam Cộng hòa, ngày 8 tháng 2 vừa qua, thông báo cho toàn dân được biết ông đã hạ lệnh cho quân đội vượt biên giới tiến sang Lào. Sau đó có mấy ngày, nhân một cuộc họp báo, quốc trưởng lại nói không thể nào quân ta bị vương chân bên nước bạn được. Cuộc hành quân nhất định có giới hạn trong không gian và thời gian. Một nhân vật nào đó nói giới hạn đó ước chừng một tháng. Chuẩn tướng Phế, tư lệnh sư đoàn 1, ước chừng độ 2 tháng. Vị quốc trưởng không nói rõ bao nhiêu lâu.

Một vài bài bình luận của đài Sài Gòn chobiết gián tiếp, có một phần dư luận chống đối cuộc hành quân. Tổng thống Cộng hòa cho rằng mấy người chống đối là mấy người thấy Cộng sản thua thì sốt ruột — có nghĩa là mấy người đó hoặc thân Cộng, hoặc chính là cán bộ của chúng.

Đảng Văn Hào chắc hẳn không thể nào chống cuộc hành quân mà Tổng thống đã coi như cần thiết, và có tính chất quyết định về chiến cuộc ở miền Nam này. Chống Cộng là yếu nước, tấn công qua Lào là chống Cộng, vậy chúng ta nên tấn công qua Lào, dù chỉ bằng mõm!

Có điều, dù sao cũng nên nói ra, là người Mỹ cho biết, trước khi tiến quân họ đã báo cho Liên Hiệp Quốc và 2 đồng chủ tịch Hội nghị Genève biết. Một trong 2 chủ tịch đó là Liên Xô, và, nhất định thế, Liên Xô đã báo cho Bắc Việt biết.

Bắc Việt biết trước ta sẽ đánh vào căn cứ của họ thì họ làm gì? Trước hết, có người, có vật gì quan trọng thì rút cho nhanh. Thứ 2 là phân tán đơn vị và kho tàng vừa tránh những trận ném bom dữ dội, vừa giữ cho khỏi lọt vào tay đối phương. Thứ 3 là di tản một số đơn vị tinh nhuệ, 1 đảng đạo công sự, lập phòng tuyến, ngăn chặn cuộc tấn công, để đòi ta phải trả giá đắt nhất có thể được, còn một đảng ở lại, chờ cho tiền quân của ta vượt lên rồi thì bất ngờ xuất hiện, bắn tỉa trực thăng, bắn tỉa chỉ huy cao cấp, đánh úp các đoàn công vào tải lương, tải đạn.

Địch có thể làm bấy nhiêu việc, chắc chắn gây thiệt hại ta cho không nhỏ. Chỉ vì, chính trị, người Mỹ đã thấy cần phải thông báo trước cho Liên Xô về cuộc hành quân của ta không khác gì người Mỹ không muốn cho VNCH thắng lớn quá (thắng quá tình kiểu?) đồng thời cũng không muốn cho Bắc Việt bị thiệt hại quá nhiều.

Giả ở vào địa vị một nước khác tầm thường hơn, ví dụ như Nhật Bản hay Đại Hàn chẳng hạn có thể giới lãnh đạo nước ta sẽ không cho phép người Mỹ báo trước cho Cộng sản, hoặc nếu người Mỹ đã trót lỡ báo trước mà không xin phép chúng ta thì chúng ta sẽ không chịu đánh với: chúng ta chờ một vài tháng chờ câu chuyện êm đi Cộng sản trở lại sử dụng cơ sở tiếp vận cũ, bấy giờ chúng ta mới đánh.

Có điều nữa, dù sao cũng cần nói ra, là tháng 4 năm ngoái chúng ta đã tiến quân sang Kampuchia để tiêu hủy mấy cái mặt khu đầu mối tiếp tế cho Cộng sản ở VNCH. Ta đánh phía Nam thì địch rút lên phía Bắc, và ta đánh vào miền Đông thì địch rút sang miền Tây. Địch thua ta, nhưng địch đe dọa đường số 4 và thủ đô nước bạn. Vì quân nước bạn yếu quá, quân ta phải ở lại giúp đỡ, chắc hẳn chỉ giúp đỡ có giới hạn về thời gian và không gian: bao giờ thanh toán xong quân địch, ta sẽ ca khúc khải hoàn mà về?

Bao giờ thanh toán xong quân địch... Căn cứ vào lời Tổng thống Cộng hòa, địch có 3 đường tiếp tế đã bị chặt đứt: bờ biển VN và hải cảng Sihanoukville. Còn lại một con đường chiến lược là

BẦNG VĂN HẦU

Chí Minh mà, hình như thế, giới quân sự cho rằng đoạn đầu ở Hạ Lào, cần được quân ta sang tấn nơi tiêu hủy vì mấy tháng ném bom B.52 không thấy kết quả.

Vậy quân ta đã sang Nam Lào. Không ai dám ngờ vực gì sự thắng lợi của một chiến dịch mà vị Tổng Tư lệnh Tối cao đã sử dụng hầu hết các lực lượng tổng trừ bị tinh nhuệ nhất của quân đội để đạt cho kỳ được những chiến thắng lẫy lừng.

Nhưng người ta cũng không quên rằng Cộng sản thật sự đã có mặt ở Hạ Lào từ những năm 1950-1953: quân cộng sản đã vây Sêno nhiều lần, và cán bộ cộng sản đã tổ chức dân chúng Lào từ bấy giờ. Đến bây giờ ta đưa quân sang, Đại tá Trưởng Phòng 2 Bộ Tổng Tham mưu có thể làm những gì để giúp các cấp chỉ huy ngoài mặt trận nắm vững được địa hình địa vật hơn đối phương? Và giữa các binh sĩ của ta nói tiếng Việt trên đất Lào, với các binh sĩ của địch có thể « xây dựng » đến thế hệ thứ nhì với các cô gái địa phương, chúng ta phải có đủ sáng suốt và can đảm mà nhận rằng đoàn quân nào có đầy đủ tính chất « viên chính », đoàn quân ấy tất nhiên phải thuộc và quân đội của ta.

Cuộc tấn công thành thủ đã nêu lên 3 giả thuyết:

Một là đã có sự thỏa thuận cho Cộng sản chiếm Bắc Lào, giữ nguyên phía trên của địa đồ Đông Dương, kể từ vĩ tuyến 16 hay 15 gì đó. Vào trường hợp này, Phó Tổng thống Nguyễn Cao Kỳ chắc hẳn có dịp xua quân Bắc tiến, để giành lại cho VNCH thêm vài trăm cây số miền Trung.

Hai là đã có quyết định chính lược: phe dân chủ tư sản cứ tuân tự mở cuộc tấn công dần lên phía Bắc. Hôm qua đánh Nam Lào, ngày mai đánh Bắc Lào, có cả quân Thái Lan tham dự. Đánh mãi cho đến khi nào Trung Cộng sốt ruột, nhẩy vào tham chiến, làm cơ cho Hoa Kỳ đáp ứng kịp thời.

Ba là đã có quyết định chiến lược: Bắc tiến! Lấy vụ đánh đấm trên đất Lào làm cái cớ, chúng mình « tinh chỉnh » ngoại giao, không chịu điều đình nghiêm chỉnh, của Bắc Việt, mà tấn công thẳng vào Thanh Hóa, Thái Bình... Quân đội Trung Cộng tuy có nhiều, cả chục triệu, nhưng không có phương tiện tiếp vận để vượt qua mấy dãy núi (khoảng một ngàn cây số) chia cách vùng trung châu Bắc Việt và các tỉnh trung ương đại lục, quân đội Trung Cộng tham chiến vào Bắc Việt là tự sát...

Một trong 3 giả thuyết có thể đã được chọn lựa thật sự. Tổng thống Thiệu có thể đã chấp thuận một chính lược dài ngày nào — mà trong đó, cuộc bầu lại Tổng thống trong năm nay chỉ còn là vấn đề rất nhỏ — nhưng Tổng thống Thiệu biết mà không nói ra được, mà vẫn phải làm như mình không tính kỹ được về một cuộc tiến quân bằng mấy vị dân dân biểu chưa đi lính ngày nào. Cái sướng, cũng như cái khổ, của ông là ở đó!

CON ĐƯỜNG TẠO LOẠN

Trong một nước dân chủ, dù đã thành đạt hay còn đang tập sự, sự hiện hữu của một hay nhiều thế lực chính trị chống đối chính quyền là điều không thể tránh được. Bất cứ người làm chính trị nào cũng biết như vậy, nhưng lại tùy hoàn cảnh, tùy căn bản cá nhân, mà các nhân vật cầm quyền phản ứng đối với những thế lực chống đối ấy.

Nhưng hiến pháp là văn kiện tính, còn Cộng sản là một thực thể động. Trước hết vì cái thế thắng lợi từ 1945 làm cho họ có tâm lý chủ quan cứng rắn, nhưng sau nhiều thất bại và khó khăn liên tục, chắc hẳn họ phải vừa cố giữ vững hiện tại, vừa tìm kiếm biện pháp, đường lối cải biến tương lai. Sau nữa, bất chấp cảm ứng của phần đông đồng bào ta đối với họ như thế nào, Cộng sản vẫn còn được coi như có lập trường cách mạng xã hội tiến bộ hơn phe dân chủ tây phương, đặc biệt là trong giới trí thức, thanh niên, sinh viên... 1 tầng lớp cán bộ mới, không liên hệ đến cuộc chiến 60-70, có thể được Cộng sản tung ra đem theo những chiêu bài mới, khẩu hiệu mới.

Tổng thống Thiệu biết như vậy, nên ông hết sức đề phòng, và càng ngày càng thu hẹp quan niệm của ông về đối lập... rất có thể thế tương lai gần gọi nào đó sẽ thấy đường lối của Tổng thống là đường lối duy nhất đúng đắn, và bất cứ tổ chức chính trị nào không chống đối nhưng không chia rẽ đường lối của Tổng thống đều có hại cho quốc gia, hoặc có hại cho cộng sản.

Sự chống đối, do đó, sẽ to lớn hơn. Nhưng về phần Tổng thống, ông cũng thận trọng hơn, và có dưới tay những lực lượng đàn áp chống đối kiên hiệu hơn, tài giỏi hơn 10 năm trước đây nhiều. Có thể nói khi quân đội, cảnh sát và nhân dân tự vệ được báo động cao độ, thì nói riêng ở đô thành, không thể nào có cuộc hội họp, cuộc biểu tình, bạo động nào thành hình được.

Sinh viên tuyệt thực, thất bại. Phế binh biểu tình, thất bại. Từ ngót một năm nay, những người chống đối Tổng thống Nguyễn văn Thiệu và hai cuộc hành quân vượt biên giới của ông, đều không sao mở rộng thành phong trào quần chúng. Đặc biệt nhất là khối Phật giáo Ấn Quang, khởi xuất từ một phong trào quần chúng nhưng sau nhiều lần đấu tranh bất hợp pháp thất bại, có vẻ như đã chọn con đường ít ngoạn mục nhưng đồng thời cũng ít hiểm nghèo hơn cả, là con đường của một tập thể có căn bản tôn giáo, có thái độ chính trị (có thể đổi thay) mà không có lập trường tư tưởng (nhất định) nào rõ rệt. Phần đấu tranh chiến lược có thể coi như không có.

Các đoàn thể thành thủ chỉ còn chống đối được chính quyền của Tổng thống Thiệu về chiến thuật. Đấu chiến thuật với một đối phương đã mạnh lại « lý », một đối phương thành tài trong lãnh vực tham mưu, sự thua trận khó có cách nào tránh được. Trừ phi trọng tâm của cuộc đấu tranh bất thần đi chuyển, ví dụ từ Sài Gòn xuống Cần Thơ hay ra Huế, khiến cho lực lượng được chính quyền chuẩn bị ở trung ương lâm vào thế hổng chân trong khi các nhà chức trách ở địa phương bị tràn ngập, mà không cần có cộng sản đứng tay vào giật dây bí mật.

Hoặc giả thế, hoặc giả một hay nhiều đoàn thể bị lấn lướt một cách tuyệt vọng, sẽ chấp nhận một sự liên kết ngầm ngầm với Cộng sản, và tự an ủi « lợi dụng » kẻ cự thi trong một « giai đoạn » nào đó mà thôi. Chính phủ, trong trường hợp này, sẽ có thêm lý do chính đáng để đàn áp. Và đối lập sẽ bị lấn lộn với phá hoại và phản bội — nặng thêm chúm nữa là phản quốc — và, đến bấy giờ, Tổng thống sẽ phải tự đối lập lấy mình.

Con đường tạo loạn chỉ trong một thời gian ngắn sẽ chia đôi. Đảng Văn Hào không bao giờ nghi hoặc về tinh thần ái quốc của Tổng thống Nguyễn văn Thiệu, nhưng một phần khác phải thẳng thắn công nhận rằng ông chưa xây dựng được căn bản chiến lược nào cho cuộc đấu tranh trước mắt về chính trị, văn hóa, xã hội. Và, bởi thế, bất cứ viên tượng nào trong hai giả thuyết trên đây cũng trở thành đáng sợ.

CHÁNH VƯƠNG SẼ LẬP NỘI CÁC 70 BỘ Người tuyên bố ồm lập trường tới lúc về quê

DI ĐỘC TRI ĐỐC

TIN... ĐỘC

H.Ô. — T.K. — M. phụ trách

2 QUAN LỚN CAO BỘ TRƯỞNG VÀ PHỤ TÁ BỘ ỒNG LOA KÊU TRỜI « Tề Tướng hại bầy tôi rồi » SAUKHIÔNG RÚT SẮC LỆNH 6/71

SAIGON. Quan Tề Tướng trong cuộc tiếp xúc với hai ông Nghị Sĩ Đặng Văn Sung chủ tịch ủy ban Ngoại Giao Thông Tin, và Tôn thất Đĩnh chủ tịch ủy ban Quốc Phòng chiều ngày 16-2-71 đã chính thức cho biết là ông sẽ rút lại sắc lệnh 6/71 quy định những biện pháp chế tài mới với báo chí, bất chấp cả luật pháp và

TIN CỤT

Ông Ngoại ngữ ngàn người đã từng tuyên bố rất hách « Thế hệ lãnh đạo Việt Nam hiện tại là thế hệ nói tiếng Pháp ». Lời tuyên bố này nói ra trước hội nghị các quốc gia nói tiếng Pháp họp cách đây ít lâu. « Bức thòm » Pháp như vậy là nhất ai cũng nghĩ rằng ông ngoại ngữ ngàn còn yêu người Pháp yêu nước Pháp lắm. Nhưng không ngờ nước Pháp có coi ông ra cái gì cả, mặc dù ở Giao Chỉ hay Đông Pháp cũ của Pháp, ông làm tới chức Ngoại.

Xếp nước Pháp đã chống đối việc quân ta làm cuộc Tây Tiến, tức là uyển sang Ai Lao, và xếp nhà nước Pháp đã thả lỏng cho bọn khuyính tá pháp lập Toà đại diện của ta ở Pháp để bênh C.S.

Trước sự Cạn tài ráo máng của xếp Pháp, ông ngoại ngữ ngàn chỉ có quê hương là đẹp hơn cả nên đã đưa đề nghị đem hội đàm Ba Lê về một nước Á Châu Trung Lập và sẽ cắt đứt ngoại giao với Pháp. Thiết không ngờ, tinh thần « Kháng chiến chống Pháp » một cách muông mang của ông Ngoại lại hay và cao đến thế.

Tướng râu dê Nguyễn Khánh đang được giám sát viện điều tra về những vụ ăn đất công thổ trong những ngày còn làm Thủ tướng sau cuộc chính lý 64.

Tướng râu dê hiện lưu vong và cưỡi đầu khóc hận, nhưng trước tin này ông đã coi như pha, vì GSV làm quái gì được ông.

hiến pháp.

Thiện chí của quan Tề Tướng thật đáng ca ngợi, nó đã không ít thì nhiều đem lại được một phần nào lòng tin của dân chúng hướng về chính phủ. Nó còn chứng minh rằng chính phủ ta không có điếc, hay không phải lúc nào cũng điếc, lời phải cũng bỏ qua mà lời... không quay cũng bỏ qua, để biết ra lệnh và bắt mọi người thì hành lệnh mặc dù những lệnh đó chứ ông già Hiến Pháp.

Chẳng hiểu khi các quan lớn như Cao Cầu Bộ Trưởng, quan phụ tá nghĩ ra sao về quyết định của quan tề tướng, vì chính hai vị quan lớn này đã từng gắn cổ lên mà bảo chữa cho sắc lệnh 6/71 không có vi hiến vi luật. Trái lại theo như lời quan phụ tá thì chính sắc lệnh 6/71 đã đem một luồng gió mát tới cho sinh hoạt làng báo

Giao Chỉ. Có lẽ hai quan lớn bây giờ đau còn hơn bị thiên, làm chính trị mà đi nói hót trật đuôi thì còn quái gì là danh tiếng chánh trị gia. Hẳn bây giờ cả hai vị quan lớn đều đăm ngực thở hắt ra mà nói rằng: « Tề tướng đã hại bầy tôi... Ôi giới ôi là giới ôi ».

Hiện nay cả hai vị quan lớn đang đứng ở dưới cái hố sâu muông trượng... đúng là thứ ech ngồi đây giêng, loại ech này đem chiến bợ thì ngon chứ đem về làm phụ tá phủ « sanh tồn » thì vô dụng. Mọi đây ông Phụ Tá có tuyên bố là trên luật pháp và Hiến Pháp còn có luật sinh tồn quốc gia, và nếu chẳng may ông ngồi bên phủ đầu rồng thì chắc chắn ông chỉ áp dụng luật sinh tồn... một thứ luật riêng.

Giới thợ viết đề nghị với BẦU NHÀ HÁT TÂY

Tuần rồi một tuần báo có đăng tin rằng ông bầu hồi soạn gánh cái lương đảng công trường Lam Sơn đã ra lệnh cấm tiết bọn thợ viết tới xem hát miễn phí không được đứng xó rờ nơi hành lang nữa, mà phải lên chuồng cụ mà ngồi cho ngoan ngoãn để thưởng.

Nay theo nguồn tin của một đồng nghiệp cho biết thì sau khi cái lệnh rất lý thú trên được ban hành tại thợ viết chuyên săn tin đào kếp của gánh cái lương họ đã bàn thảo với nhau rất kỹ để lập thành một bản đề nghị gửi cho ông bầu hồi soạn đại khái như sau:

□ Thợ viết muốn săn tin đào kếp buôn lậu phải lên phi trường Tân Sơn Nhất.

□ Thợ viết muốn « tìm hiểu » xem bao thợ phát cho đào kếp « tài liệu » gì

phải đón đường phỏng vấn Cựu Sáu Long An và bà chị chợ Bến Thành.

□ Muốn hiểu luật phải học hỏi kếp hát tài danh Khiếu Thiện Kế.

□ Muốn biết võ nghệ phải hỏi Mạc Giao.

□ Muốn báo mình khỏi phải ngòm bắt từ phải đến năn ni kếp Lê Văn Diện.

□ Muốn đi lính gấp phải tới gặp kếp Hoàng Thông.

□ Muốn viết về đồ cổ xưa phải phỏng vấn kếp Nguyễn Ngọc Nghĩa.

□ Muốn giới nin tồ phải hỏi bí quyết đào làng Kim Thoa.

□ Muốn văn võ toàn tài nghĩa là «vừa chơi sếng lục vừa mần thi hay » phải thăm viếng đào thương Mộng Thu.

□ Muốn bảo vệ chim cu khỏi bị quất héo phải xin bí quyết nơi kếp Phan Xuân Huy.

Con Ong rất khoái sự kiên định lập trường của Chánh Vương

SAIGON. Chánh vương khi đến chủ tọa lễ bế giảng một khóa hội thảo ở bờ biển Vũng Tàu, đã lên tiếng kêu gọi những phần tử đối lập hãy nhìn vào thực tế, vào hoàn cảnh đất nước để chấm dứt những chỉ trích mù quáng. Rất tiếc Chánh vương đã không đưa ra vài thí dụ để xem những chỉ trích mà Chánh vương gọi là mù quáng là những chỉ trích nào. Hiện nay ở Giao Chỉ quốc hàng trăm thứ đối lập có mặt, hàng trăm loại chánh khách đối lập, đối lập bất mãn vì không được ưu đãi có, đối lập cùi có, đối lập để làm lợi cho kẻ thù có. Và mỗi thứ, mỗi loại đối lập có những luận điệu chỉ trích khác nhau.

Những điều mà có thể đề chánh vương gọi là chỉ trích hiện nay, thứ nhất là vụ tấn công qua Lào. Người chỉ trích đầu tiên là ai hẳn Chánh vương biết rồi, thứ hai là những vấn đề kinh tế và vật giá, có ông Nghị đã nói: « Thời đại của Chánh vương là thời đại «sưu cao thuế nặng nhất» và thứ ba... thứ tư v.v nhiều lắm.

Cũng trong buổi nói chuyện đó, Chánh vương đã nhắc lại lập trường của ông, và ông tuyên bố ông sẽ ồm lập trường đó tới chết. Lập trường của ông là không trung lập, liên hiệp, không nhượng bộ CS những người nhân danh là những kẻ « từ bỏ thiên đường CS » để đi tàu há mồm vào Nam. Bọn Con Ong hoan hô sự kiên trì lập trường của ông một phát Trời sinh ra bọn Con Ong để đá đảo, để chọt tuốt

cả trời, cả phật, cả chúa, cả sư, cả cha, cả chính phủ, cả đối lập, cả tùm lùm, nên sự hoan hô cái sự giữ lập trường của ông, phải nói đó là một sự phá lệ của Con Ong.

Rồi cũng trong buổi nói chuyện trên, ông ngỏ ý mong muốn các chính trị gia hãy góp phần xây dựng quốc gia cách thiết thực, chứ đừng có tính cách chính trị xuông.

Ông kêu gọi như rứa khó nghĩ cho các chính trị gia quá, sớ dĩ họ mần chính trị là chỉ mong chiếm được ghế chánh quyền, chiếm được rồi thì họ trở thành công chức lớn như Tổng Bộ Trưởng và làm việc trong phần vụ của họ. Mặc dù các chức vụ Tổng Bộ Trưởng là các chức vụ chánh trị, nhưng ở cái xứ dân chủ còn trong tình trạng «bán xử xử», thế này thì các chức vụ gọi là chính trị trên đúng là những cái ghế công chức cao cấp. Còn không chiếm được thì họ trở thành chánh khách đối lập. Thật tội cho mấy chữ chánh khách và chánh trị gia.

Nếu Chánh Vương muốn mọi chánh trị gia VN góp phần xây dựng quốc gia một cách thiết thực, thì ông hãy lập thêm cho thật nhiều Bộ, Phủ như ở Nam Dương, ở xứ này nghe nói có tới sáu, bảy bộ gì đó. Mỗi chính trị gia giữ một Bộ thì họ sẽ làm việc thiết thực ngay mấy hồi, mà ông chẳng sợ có những phần tử đối lập nữa. Nền dân chủ của ta sẽ chạy suông trượt như đường một chiều chạy qua dinh Tổng Thống bây giờ.

D.b. Ma Ní nghiên cứu nữ sinh Phi...mất trinh

SAIGON. Sau khi ở Ma Ní có tin là 76/100 các nữ sinh không còn trinh tiết nữa vì hút nhiều cần sa, thì ở Saigòn có nhiều ông Dân Biểu đang xin chiếu khán đi Ma Ní nói là để nghiên cứu tình trạng xã hội xứ này. Trước đây khi nghe tin là ở Na Uy có sự giải phóng hoàn toàn về tình dục, các dụng cụ, sách vở, thuốc men, phim ảnh nói về những chuyện làm tình một cách công khai, bày bán công khai, và có những nơi làm tình tập thể

không ngăn cấm ai vào coi, thì các dân nghị xứ ta đã lủ lượt rủ nhau đi Na Uy, đi để làm gì thì ai cũng biết, và ngày nay tới Phi Luật Tân. Theo hãng Tin Vít thì ở Saigòn từ khi vật giá leo thang, đồng bạc xuống giá và khó kiếm, thì cũng có tới mấy chục phần trăm nữ sinh Saigòn đem trinh tiết đổi lấy đức Thánh Trần. Mà Dân, Nghị thì thiếu gì đức Thánh Trần trong túi. Phải chăng họ đi để hưởng hoa lệ Lâm chuyển tàu vét... đó là và hàng lậu trước ngày mần nhiệm kỳ để bầu bán lại.

NÓI LÃO mà chơi

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dàn đĩa lất phất hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thân nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

Mừng đi, đồng bào ơi...

Dân Giao Chỉ sắp giàu to đến nơi, giàu sang hăm bà lằng ráo tội chứ không phải giàu, sang chỉ một số người nào mà thôi. Đây là chuyện thật 100 phần 100 chứ không phải chuyện nhảm, cũng không phải chuyện bói nhăng bói bậy. Dân Giao Chỉ sắp giàu vì ở dưới biển Nam Hải thực phần đất Giao Chỉ có những mỏ dầu lớn tổ bố, dầu xăng ở đây biển Giao Chỉ vừa nhiều vừa tốt vào loại "bom nhe ca li tề" của thế giới.

Chuyên viên Xăng Nhớt của Huế Kỳ đến VN điều tra, nghiên cứu từ ba niên trời nay đã làm xong một phúc trình xác nhận biển VN có dầu xăng. Nga Xô cũng đánh hơi được vụ xăng nhớt béo bở này và đã ra toáng lên đài phát thanh Một Cao: "Quân đội Hoa kỳ còn ở lại VN sẽ đi chính là vì mỏ dầu xăng".

Bọn Con Ong có giao du thân với điệp viên Dăm Bông Giao Chỉ và được điệp viên này tiết lộ cho biết: báo cáo mật về mỏ dầu dưới biển VN được gửi về Hoa Thịnh Đốn có đoạn ghi rằng:

- Dầu xăng Giao Chỉ tốt hơn dầu xăng của Mỹ ở Louisiana và tốt ngang với xăng Koweit. So với mỏ xăng Giao Chỉ, mỏ xăng ở Louisiana của Mỹ không đi đến đâu. Mỏ dầu Giao Chỉ lớn như cái bì thư thì mỏ xăng Louisiana chỉ nhỏ bằng con cò dán trên bì thư ấy...

Vậy là khá rồi bà con ơi. Gã Thâm loan tin này với tất cả sự lạc quan để báo cho đồng bào cùng mừng. Như vậy là Ông Trời ông vườn còn thương bọn con Rồng chúa Tiên chúng mình chứ chưa đến nỗi ghét bỏ lắm như chúng ta vẫn cay đắng tưởng lầm từ 25 năm nay. Bởi vì nếu nước ta không có chiến tranh thì Mèo không đến được nước ta, Mèo không đến thì còn khuya thiên hạ mới biết nước ta có mỏ dầu nằm dưới đáy biển. Kho dầu đó là của Thượng Đế để dành cho chúng ta. Rồi đây xứ sở chúng ta sẽ ít nhất, giàu phây phây như nước Koweit. Quốc gia Koweit nguyên là một hải đảo nghèo sơ nghèo xác, nghèo ơi là nghèo, nghèo đến không còn nước nào có thể nghèo hơn được, lãnh thổ chỉ toàn sỏi và đá. Dân Koweit vẫn nhất đá mà ăn, nung đất làm bánh, dùng một cái máy chú Áng Lê thực dân đến nơi tìm thấy Koweit có mỏ dầu. Thế là từ đây dân Koweit phong phong sung sướng.

Cứ mỗi 1 thùng dầu được đem lên khỏi mỏ là hãng khai thác Áng Lê phải nộp cho dân Koweit 2 đồng. Anh Kim. Tha hồ cho anh khai thác, càng lấy nhiều càng tốt. Và giờ đây xe Mercedes chạy đầy đường ở Koweit, bin đình vài chục từng mọc lên như nấm ở Koweit. Dân Koweit người nào cũng trở thành triệu phú mà không cần bỏ tiền mua xổ số, không cần vất vả nuôi chim cút hoặc đi làm bồi cho Mèo...

Đồng bào ta ơi... Mừng đi là vừa. Rồi đây chúng ta cũng được giàu sang, sung sướng mà chẳng phải làm ăn gì ráo chơi như dân Koweit. Để tài mỏ dầu có thể là để tài bằng vàng cho ông Tổng trưởng Hồ Văn Châm dùng để kêu gọi anh em ta ở bên kia về hồi chánh. Về mà hưởng dầu xăng anh em ơi. Đừng đánh nhau, vô ích. Không cần phải có cộng sản, nước ta cũng sẽ thành một thiên đàng ở hạ giới. Tin tui đi...

Nhà buôn Bộ Tài Chánh

Tết Con Heo năm nay, người dân thấy một chuyện lạ. Chuyện lạ này nhỏ thôi nhưng cũng làm cho vô số người thắc mắc. Đó là chuyện cái Bộ gọi là Tài Chánh của ông Nguyễn Bích Huệ in lịch gửi tặng đồng bào.

Lịch của bộ này không khác gì lịch nhà hàng Đồng Khánh hoặc của tiệm giặt ủi, tiệm hớt tóc. Nó có in chữ Bộ Tài Chánh to tổ bố ở trên và hàng

GÃ THÂM

chữ 'Sở Kế Toán' ở dưới. Người dân thắc mắc vì không hiểu phát sinh từ truyền thống cao đẹp nào mà một bộ trong chánh phủ lại có sáng kiến in lịch tự quảng cáo? Nhất là bộ này đã dùng ngân khoản nào để chi vào việc in lịch này?

Ngoài chuyện lạ Bộ Tài Chánh in lịch quảng cáo kể trên, Con Ong số vừa qua còn phát giác sự lạ thứ hai nữa liên quan đến bộ này là chuyện ông Tổng trưởng Bích Huệ làm thơ đăng báo thơ con cóc, tất nhiên, vì nếu ông Bích Huệ mà làm thơ hay ông đã làm thi sĩ rồi và học hặc dành chỗ ngồi của thi sĩ Vũ Hoàng Chương từ khuya, ông đã chẳng đem thân đi làm Tổng trưởng để bị đời si và, nay đời đui, mai đời 'phút a la poóc' và chề bai đủ điều. Bạn nào tò mò muốn thưởng thức thi tài của thơ sĩ trường phái Con Cóc Bích Huệ nên đọc lại CON ONG số tuần trước. Có điều GT phải khuyến cáo các bạn trước: nếu đọc thơ Bích Huệ, các bạn có bị táo bón, rắng chịu nghẹn...

Nhà thơ Con Cóc Bích Huệ cùng với Tổng Ngạc, là hai người bị nhân dân ác cảm nhất kể từ ngày nào nước ta có chánh phủ và có Tổng Bộ Trưởng đến bị giờ. Hai ông này có công lớn với kế hoạch làm cho nhà lãnh đạo Nguyễn Văn Thiệu... mất phiếu bầu trong cuộc tranh cử Tổng Thống năm nay. Đường sự sẽ trở thành thơ sĩ bất đắc dĩ chân chính và sẽ có thi giới "ngồi rù gãi háng, dái siu siu" như Thơ sĩ Trần Văn Nhàng trong thời gian gần đây sẽ là một chuyện không lạ với nhân dân VN. Kế hoạch "bắt sâu, thâu thê" đen si do hai đương sự "lãng xê" đang là một đe dọa lớn ám ảnh nhân dân VN. Nhiều người bị quan không không cần coi bói cũng tin rằng mình sắp vô nợ vì thuế trong lúc có một số người khác tập lịch mang nhãn hiệu nhà buôn có cái tên là Bộ Tài Chánh kèm theo dòng chữ: "Sở Kế Toán" ở dưới phải chăng là một bằng chứng sơ mô được chứng nhận sự lạc quan trên là có căn cứ??

Bố khi

Người thứ hai ở cái cõi đời này mà GT không muốn nói đến sau Tổng Ngạc là ông Hồ Văn Châm Ria Mếp, ở cái bộ gọi là Chiêu Hồi.

Cả người ông Châm chỉ có mỗi bộ ria mếp là đáng kể. Suốt một năm con chó, ông liên tiếp nhà ra nhiều câu tuyên bố ngang phè. Đến mấy ngày cuối năm Chó, ông vẫn chưa chịu im. Ông nói đến "tự do báo chí" một trong 2 vấn đề mà ông không được biết rõ mấy. Vấn đề kia là vấn đề Hồi Chánh.

Trong lễ bế giảng khóa 34 Huấn chính tổ chức tại Bộ CH. Trong lễ bế giảng này, tất nhiên ông T.T. Hồ văn Châm phải lên diễn đàn lên bằng xuống trầm những lời vàng ngọc... giá. Ông khoe rằng ủa đã thành công trên địa hạt chính trị và cải tạo xã hội. Ông đưa ra bằng cứ: "ở miền nam này báo chí hoàn toàn tự do, báo chí muốn xuyên tạc, muốn chửi bới ai thì chửi... và đó là sự cao quý của tự do..."

Mẹ kiếp!! Báo chí mà tự do xuyên tạc, chửi bới lão lêu... thì đó là cái báo chí hạng bét, báo chí láo, báo chí nhục nhã, cu ly... Cao quý ở các lỗ nào không biết

nữa? Nói theo kiểu ngang phè của ông Tổng Trưởng, người ta có thể đưa ra bằng cứ "anạn ăn chia, ăn cướp, hiệp dâm" loạn xà bần ở Sài Gòn và cho đó là nhờ "sự cao quý của tự do"? Lọt được lỗ tai chẳng, quý vị??

Kể thực giả lấy làm lạ tại sao người thân trọng, ít nói như T.T. Trần Văn Khiêm lại có thể chịu đựng được mãi những của nợ « thùng rỗng như Hồ văn Châm và « mít đặc » Phạm Kim Ngọc. Thật lạ

nhỏ
lông
báo

CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG

Thư ngỏ gửi các bạn
có cảm tình với nhà văn
Lê văn Trương

Kể từ ngày chúng ta có tiểu thuyết đến nay, có thể nói chưa có tiểu thuyết gia nào viết nhiều, có nhiều tác phẩm và nổi tiếng một thời bằng Lê văn Trương. Chúng ta, những người ưa thích tiểu thuyết, chúng ta những người có thời thơ ấu ở vào những năm trước 1946, chắc hẳn chẳng ít thì nhiều, chúng ta đã từng đọc Lê văn Trương, từng chịu ảnh hưởng của anh qua những cuốn tiểu thuyết làm ta say mê: *Trường đời*, *Bốn bức tường máu*, *Một lương tâm trong gió lốc*, *Người anh cả*, *Trong ao tù trường giả v.v...*

Tác phẩm tiểu thuyết của Lê văn Trương nhiều không kể xiết. Ở đây hôm nay, chúng ta không bàn về giá trị tác phẩm của Lê văn Trương, tôi chỉ muốn nói với các bạn tình cảnh bi đát của chị Lê văn Trương, của một người đàn bà tài sắc một thời đã yêu người anh văn nghệ của chúng ta, đã trao thân gửi phận cho anh, đã sống chung thủy và khổ sở với anh suốt đời, để rồi bây giờ sau khi anh chết, bơ vơ, cô đơn, không chút tài sản, không sinh kế.

Chị Lê văn Trương đang đau nặng. Chị đang sống cô đơn và thiếu thốn tất cả trong một căn nhà rách nát ở vùng Gò Vấp. Di sản của anh Lê văn Trương để lại chỉ là những bản thảo mỗi đực. Chúng ta có bổn phận phải bày tỏ chút tình với người đàn anh văn nghệ đã đi trước chúng ta, đã chết, bày tỏ tình yêu thương nhau bằng cách:

- Góp tiền cứu giúp chị Lê văn Trương qua cơn nghèo ngặt này.

Tôi muốn kêu gọi các bạn đóng góp trước khi kêu gọi người ngoài. Nếu số tiền chung góp chúng ta tạm đủ để cứu chị Lê văn Trương, chúng ta sẽ không cần đến sự đóng góp của người ngoài, của những kẻ không sống với nghề viết tiểu thuyết. Tuy nhiên nếu có vị hảo tâm, có cảm tình với nhà văn lớn đã quá cố, muốn gửi tiền giúp chị Lê văn Trương, chúng ta sẽ nhận và sẽ cảm ơn.

Các bạn hãy gửi tiền giúp chị Lê văn Trương về cho:

Hoàng Hải Thủy
Tòa báo Con Ong
54, Võ Tánh Saigon

CHÚC MỪNG

TRƯƠNG ĐÌNH HẢI
TRẦN KIM TÙNG

hạnh phúc trọn đời

các bạn: HIỀN, MINH, SANG, BẢNG,
THÀNH, LÃO NHO, và TÁ CHÍNH

ANNAM DI SỬ

thợ chép : HỒ ÔNG

(Kỳ 3)

Lại nói, khi thấy nữ lưu Thập Thành, dân biểu Nguyễn Sĩ bị teo ngay cục nam nhi và chết đứng như trời trồng. Mãi một vài khắc sau mới lấy lại được bình tĩnh, dân biểu Nguyễn Sĩ ấp úng :

— Chị hãy sáng suốt suy xét dùm, chúng tôi đưa ra dự luật vợ cả vợ hai, chính là chúng tôi có hảo ý... đòi quyền sống cho phụ nữ. Một mai khi các chị thành công, quân Tạt Chúng sẽ rút hết, nhiều chị em ta sẽ rơi vào tình cảnh cộc nhủ đi rồi lỗ bỏ không...

Phún Thập Thành trợn mắt :

— Các anh chủ trương lấy vợ bé sao lại gọi là tranh đấu quyền sống cho phụ nữ. Thử hỏi những người đã cộng tác ái tình hàng 4, 5 niên với Mèo, thì sướng thế cóc nào được với cái... *đuôi chuột nhắt* của các anh. Nói vậy thôi chứ một khi được phép lấy vợ bé, sức mấy mà các anh rước của thừa, của ôi về.

Bị vạ trúng tim đen, dân biểu Nguyễn Sĩ cuống lên và thề vung vít :

— Rước về thật mà. Sư bố đứ đả nào nói phét trời làm cho vợ nó ngoài tình, nó bị teo chim!

Phún Thập Thành bĩu môi :

— Con nít nó cũng cóc tin lời thề dân biểu. Nghe các anh chẳng thà đồ thóc giống ra mà ăn.

Nói đoạn nghĩ đến thân phận chị em phụ nữ ta đã trót đại phải lòng những thằng đàn ông có vợ, Phún Thập Thành cảm khái đi một đường Tao Đàn Mây Đàn :

*Kẻ đắp chăn bông, kẻ lạnh lùng
Chém cha cái kiếp lấy chồng chung!
Năm thì mười họa nên chăng chớ
Một tháng đôi lần có cũng không
Cổ đấm ăn xôi, xôi lại hãm
Cầm bằng làm mượn, mượn không công
Nỗi này vì biết đường này thì
Thà trước thôi đành ở vậy xong.*

Ngâm dứt câu bên tồ tồ khóc rất thảm thiết. Người Đảng Văn Ký Lô, chủ tịch Mặt Trận Nhân Dân Tranh Thủ Chim Cu, thấy Phún Tông Thư Ký Mặt Trận nhà, bắt đầu ôn ngón khóc mượn thương vay, bèn cúi xuống rút chiếc kèn Tàu dặt trong ống quần đưa lên môi thổi : *ò e i... e... ờ*. Phún Thập Thành móc bóp lấy chiếc khăn mùi xoa ịn ịn nước mắt rồi chuyển sang giọng văn tế :

Ồ hô ! thời buổi nhiều nhưng giai thiếu gái th... ờa...

Chính chuyên thì sợ mốc... lấy bừa lại phải đưa có vợ có con...

Hầm hừ ngay giữa cái lúc đôi tám giăng tr... ờn...

Thương thay !... ời các phún vợ hai ờ... i...
Ồ e i... e... ờ...

Xong màn văn nghệ này, Phún Thập Thành quay sang định đòi quyền sống mấy tên rùng mỡ. Thấy đã chuẩn hết, Phún Thập Thành hô chị em ta xông vào vô những chiến lợi phẩm gồm khăn bông, cạc bốt, ví da, súc cù là Nhứt Bồn ; rồi thâu quân trở về.

Việc này người đời sau có thơ rằng :

Rõ thật đáng đời lũ mặt mo

Chỉ toàn chỉ tính chuyện cưỡi bò

Đụng nhảm Thị Phún Đòi Quyền Sống

Cầm cổ thì nhau chạy có cờ.

Muốn biết nhóm dân biểu ăn no rùng mỡ, ngứa sừng, có đưa nôi Dự Luật Phòng Nhi ra Viện Tai Tiếng được không ; Đón coi hồi sau sẽ rõ.

HỒI THỨ BA

**Kéo quân qua Lào, toàn cõi Nam Ngu nổi sóng
Đưa vào Viện Dưới, chính khứa lạy Cờ cầu Sư**

Đây nói về cuộc đem quân qua Lào quốc do quyết định của Ngu Vương, đã gây sôi nổi toàn cõi Nam Ngu. Để trấn an bá tánh, Ngu Vương đã lên Phát Hơi và Phở Hình Đài giải thích lý do tại sao phải kéo quân qua Lào. Theo Ngu Vương từ lâu nay bọn Rợ Hồ đã lợi dụng Vương quốc Lào và Cao Man để cù vào nách Nam Ngu. Do đó, muốn trừ tuyệt Rợ Hồ không gì hay hơn là vác gậy đến thọc vào tận ổ của chúng.

Cùng một chủ trương quai sang Lào với triều đình gồm có nhóm sĩ tử Kỳ Tô giáo, ông Tàu Tăng Lý Thông, Mặc Bu, Lê Văn Mặt... Trong số này có Tàu Tăng hung hăng con bọ xít, muốn quai thẳng ra tận Bắc Ngu. Việc này đến tai Phó Vương, người bên cho Tàu Tăng đến tư dinh. Sau tuần nước với, Phó Vương hỏi ông Tàu Tăng :

— Tàu Tăng muốn thay ta làm Kinh Kha Giao Chỉ chăng ?

Ông Tàu Tăng gật đầu :

— Muốn lắm.

Phó Vương bèn lấy thanh gươm của Thái Tử Đan Mặc In Tai trao cho ông Tàu Tăng, đoạn hát hăm nói :

— Người múa thử ta xem ?

Tàu Tăng rút gươm khỏi vỏ ngắm nghĩa, rồi thò tay vào trong áo bứt một sợi lông nách để ngang lưỡi gươm thồi phũ một phát, sợi lông đứt làm đôi. Tàu Tăng trầm trồ :

— Sở dzách ! Gươm này mà cạo lông nách cho vợ thì hết xây !

Thấy Tàu Tăng cứ chần chờ mãi không chịu múa, Phó Vương sốt ruột dục :

— Gươm Tạt Chúng tất nhiên phải bén, kèn làm gì cho mất thì giờ. Người hãy múa cho ta xem thử.

Tàu Tăng bắt được gươm quý, mãi nghĩ đến việc sẽ dùng để cạo lông nách cho vợ nên không nghe rõ câu nói của Phó Vương. Bèn hỏi :

— Phó Vương bầu tôi cái gì ?

— Gì, gì... cái đu đi ông sư. Múa đi ta xem.

— Tôi chỉ quen múa lưỡi và bầm chuông xe đạp kính coong... kính coong, chứ chưa múa gươm lần nào.

Phó Vương tức giận quát :

— Mọc xà lù ! Ta múa đến rụng lưỡi đời mới

gọi ta là Kinh Kha được vài ngày, nna người trước để làm sao ?

Thấy Phó Vương nổi cơn thịnh nộ Tàu Tăng sợ hãi hoàn lại gươm quý cho Phó Vương rồi phủ lịnh.

Riêng nhóm sĩ tử Kỳ Tô giáo, ngoài việc ủng hộ thật lực việc triều đình Nam Ngu cùng đồng minh Tạt Chúng kéo quân sang diệt Rợ Hồ ở vương quốc Lào ; Nhóm này còn lên án gắt gao những kẻ phản đối cuộc tiến quân đó. Theo sĩ tử Kỳ Tô giáo, kẻ phản đối triều đình là kẻ tiếp tay cho Rợ Hồ...

Về phía chống đối chủ trương uýnh thẳng sang Lào và Cao Man, gồm rất nhiều thứ đòi quyền sống, đặc biệt là có cả một số Sư Ông và Ni Cô. Nhóm chống đối rằng uýnh thẳng sang vương quốc Lào và Cao Man tức là mở rộng chiến tranh bất lợi không cho con chim cu Huê bình bay tới Nam Ngu (Trái với triều đình cho rằng muốn mau số Chim phải uýnh thật lực, uýnh đến nơi đến chốn).

Trong nhiều ngày tiền tiếp, Ni Sư Huỳnh Liên đã tụ quần hào làm lễ cầu an và dâng đàn thuyết pháp nhiều quần khiến cho triều đình Nam Ngu xình vình. Cũng trong những lần cầu an thuyết pháp đó, nhóm Đòi Quyền Sống đều ngâm mang theo những biểu ngữ chống đối ra rít như : *Đả đảo uýnh sang Lào, đả đảo uýnh sang Cao Man. — Uýnh sang Lào, Cao Man là giết chết Chim. Cu Trả ngay chồng con tại những mặt trận cho chúng tở...*

Khi những biểu ngữ được trưng lên, cử tọa xúc động đả đảo vung vít. Có người ngứa ngứa tình nguyện cạo đầu sồn sột. Việc này đến tai Bồ Tát Via Hề Anh Hợp, người tu Đạo Choác đã gần thành chánh quả, coi sự đời không nặng bằng dùm xái bông. Anh Hợp tìm đến chỗ Huỳnh Liên Sư Nữ đang đòi chồng cho đệ tử và hỏi :

— A Di Đà Phật! Đó là việc đạo thành thử dù các thầy có uýnh nhau cũng không dính líu gì đến người đời, người thác mắc làm chi. Còn việc vầy nước Cam Lộ, theo ý bản ni thì người đời chưa giác ngộ, cần phải vầy trước. Các thầy giác ngộ hết rồi, vầy sau cũng chẳng sao.

Bồ Tát Via Hề quay sang hỏi hai ông bà lãnh tụ hai đảng đòi quyền sống :

Việc triều đình kéo quân sang vương quốc Lào, trái phải đã có dân phê phán. Các ông các bà làm reo ịch gì. Nói đại mồm đại miệng, nhờ nhóm ủng hộ triều đình cũng gây gộc xuống đường... ủng hộ, tất sẽ xảy ra cuộc chọi nhau kịch liệt giữa hai phe. Như vậy có phải là chỉ tổ khiến cho nội bộ Nam Ngu nát bấy ra không ?

Người chủ tịch Đảng Đòi Quyền Sống thò tay cù vào nách cười lớn rồi đáp :

— Tương có nát bấy, tương mới ngon. Nước có nát bấy, mới là nước dễ có Chim Cu Hoà Bình. Bởi vậy chúng tôi mới khuấy loạn lên cho chóng kết quả chứ.

— Thì ra chính chồng con các vị không có ở mặt trận Lào ?

— Dĩ nhiên! Chồng, con bọn tôi đều ở bên... Mèo cả!

Đến đây, Bồ Tát Via Hề Anh Hợp bị thần Ông Choác gọi ời ời, bèn đứng dậy phủi dít quần, phủ lịnh.

(kỳ sau tiếp)

DIỆP NĂNG NGUYÊN

Giám đốc

Hãng DÂN-SANH

Đại lý: ĐƯỜNG SỮA

Giao hàng đúng hạn — Rất có uy tín

324 quốc lộ 1 Ba Ngòi

CAMRANH

DB Lê Tài Hòa

Đơn vị Long An

Kính chúc đồng bào Tỉnh Long An và đồng bào toàn quốc một năm an lạc và thịnh vượng.

VẬN MỆNH VIỆT-NAM

QUA ÁNH SÁNG THẦN SỐ HỌC

Hậu bán 1970 khắp thế giới xôn xao về Hòa Bình VN. Chim Hòa Bình vụt bay mất, phải đợi đến 1972? Những bài học phân ly có giúp gì cho cuộc trùng hưng đất nước? Miền Nam VN quả là vùng linh địa, chung đúc khí thiêng sông núi... Song tại sao VN vẫn đau thương. Phải chăng ta đang trả nợ ác cho tiền nhân.

Chưa bao giờ Hòa Bình có vẻ gần gũi với chúng ta bằng hậu bán niên 1970. Thực vậy, từ thực tế đến lý thuyết, chúng ta tưởng năm đủ yếu tố để tin tưởng như vậy: từ những yếu tố chiến lược xa như phong trào đòi hòa bình và rút quân ở Mỹ, hòa hội Ba-Lê phải hoạt động trở lại... đến những yếu tố chiến thuật gần như thực tế chiến trường láng giềng nặng chiến tranh đã xan xẻ đổ sang Kampuchea, quân lực CS đã quá suy yếu để mở mặt trận đánh lớn...

Hơn thế nữa, chúng ta còn cảm thấy chiến tranh đang giang xa dần. Ở Mỹ, TT Nixon tuyên bố chấm dứt kỹ nghệ chiến tranh để chuyển sang kỹ nghệ hòa bình trong khi ở Saigon một mặt người ta tung ra kế hoạch kinh tế hậu chiến, một mặt quân Mỹ lo rút ra dần và bắt đầu chờ về nước các vật dụng phế thải. Ta có cảm tưởng là con chim hòa bình đang xòe cánh trên đất nước này thì bị giữ lại: người ta không cho phép nó bay xa nữa!

Có bao giờ những danh từ "đình chiến", "hòa bình", "liên hiệp" được nhắc nhớ như hồi gần đây? Phe Cộng hết kế hoạch 10 điểm đến lập trường 8 điểm, trong khi đó ở chính trường miền Nam, ngay ông Ngô Công Đức cũng tự đưa 1 kế hoạch hòa bình riêng! Người ta đã ồn ào bàn tới bàn lui về một hình thức liên hiệp cho miền Nam đang chấm dứt chiến tranh, tiến tới hòa bình. Thậm chí người ta còn tung ra trái ba lòng "đình hiệp theo tỷ lệ" để dò dẫm lòng khát khao hòa bình của người Việt miền Nam.

Với tiếng súng xa dần thủ đô Saigon, với tỷ lệ số quân Mỹ từ trên hàng ngàn ngày càng lúc càng giảm xuống gần mức độ zero... và nhất là với sự lên tiếng can thiệp của khối thứ 3 đòi hỏi chiến tranh VN sớm chấm dứt, còn chờ đợi gì mà chìm Hòa Bình không nghiêng cánh đậu xuống VN tang thương? Có nước nào gánh chịu đau khổ chiến tranh dài hạn bằng VN, cả miền Bắc lẫn miền Nam? Như vậy có lý nào... Nhưng ngay sau cuộc tuyên cử đầu tháng 11 ở Mỹ mà kết quả cho thấy phe Dân Chủ chưa đủ sức đá vắng được Nixon, cuối tháng 11 đã nổ bùng một sự kiện khiến chim Hòa Bình phải vỗ cánh bay cho lẹ và những ai hằng ôm ấp hy vọng VN hòa bình năm 1970 đành vỡ mộng tan hoang!

Đó là cuộc không tập vĩ đại của không quân Mỹ thành lập đập xuống tất cả các căn cứ chiến lược miền Bắc phía dưới vĩ tuyến 19 (nhưng dài Hà Nội xác nhận chỉ cách thủ đô có 50 cây số). Sáng tinh mơ ngày 21-11 cả trăm phi cơ Mỹ ồ ạt tạt oanh tạc miền Bắc 27 giờ liên tục mà không cần đưa ra một lý do cụ thể, đáng tin (tự ra cũng không phải tạo ra vụ Maddox và Turner Joy).

Và ngày 24-11, bản tin AP cũng cho hay lần đầu tiên, quân Mỹ đã hành quân trực thăng vận, đánh thẳng và đánh sâu vào chính lãnh thổ BV là tỉnh Sơn Tây! Dù chỉ đánh xong lại rút và không đạt được mục tiêu là trục tì binh, nhưng vẫn là một cuộc đổ bộ, một sự leo thang chiến tranh thấy rõ! Không xuống thang Hòa bình một ly ông cụ nào hết!

Như vậy thì 1970 làm sao có hòa bình cho được? Phải đợi tới năm nào? Dưới đây, bạn TRÙNG DƯƠNG, người chuyên nghiên cứu về tâm linh học lấy THẦN SỐ HỌC để dự đoán vận mệnh và tương lai VN.

Việt Nam sẽ vinh quang

Muôn người như một ai ai cũng có cảm giác là nước Việt Nam sẽ là một cái gì. Hầu hết dân Việt Nam đều tin tưởng là mặc dù Anamta bị tai nạn chớ thả ra ta đâu có thua kém chi ai. Có nhiều người tìm lý do của những tai họa dồn dập trên đất nước ta.

Bài của TRÙNG DƯƠNG

Có người nói rằng "Thân Dậu niên lai kiến thái bình" là năm Thân và năm Dậu 1944 và 1945 thế giới sẽ thấy Thái Bình. Thái Bình đây có hai nghĩa, nghĩa thứ nhất là thế giới quả thấy hết chiến tranh nhưng còn nghĩa thứ 2 huyền bí gay cấn hơn đó là thấy nhiều biến chuyển ở thái bình (dương) Chủ hiệu Cụ Trọng có ý như thế không nhưng từ năm 1945 trở đi ở các nước sống bên ven Thái Bình Dương quả là làm cho thế giới phải chú ý mà bắt đầu là Việt Nam, nơi toàn dân đang ao ước một cách ảo vọng là Việt Nam bắt buộc phải có một tương lai rực rỡ. Điều này không phải chỉ căn cứ suông ở tình yêu Tổ Quốc một cách mù quáng hoặc căn cứ ở ý thức tập thể mơ hồ mà được xây đắp trên những sự kiện lịch sử với những con số khá lạ lùng cứ nhắc đi nhắc lại qua các thế kỷ.

Nhưng trước hết ta hãy điếm sơ qua các năm đặc biệt của nước ta từ năm Dậu,

Năm 1945 là năm khởi đầu cho một chu kỳ hành tinh mới, chu kỳ Thái Âm với 36 năm dài đằng đằng và chỉ chịu chấm dứt vào năm 1980. Chu kỳ trước nó, Hỏa Tinh thực là khủng khiếp, chỉ trong vòng 36 năm từ 1909 đến 1944 mà có đến hai cuộc thế chiến, thế chiến thứ nhất từ 1914 đến 1918 và thế chiến thứ hai từ 1939 đến 1945. Hỏa Tinh là thần chiến tranh, ai cũng biết nhưng qua chu kỳ Thái âm (Lune) mà Việt Nam lại sống gió tới bởi bom đạn thì có phải Việt Nam là nước phi thường, sẽ có một tương lai cũng phi thường đầy vinh quang. Tại sao? phần dưới đây sẽ giải đáp

Thái âm: Chu kỳ Việt Nam đau thương

Năm 1945 là năm cực âm mở đầu cho chu kỳ Thái âm. Theo khoa chiêm tinh học của Tây Phương (Astrologie) thì Thái âm là nữ hoàng của đêm tối, hành tinh nữ giới thụ động. Nó làm cho cảnh vật thay đổi không còn sắc thái thực sự và tự nhiên như khi dưới ánh sáng của mặt trời. Vạn vật dưới ánh trăng biến thành mờ ảo, dễ thương nên thơ. Các bài thơ hay nhất của thi sĩ Hàn Mạc Tử là những bài có liên hệ tới mặt trăng hay ánh trăng. Thái âm phát triển các khả năng và mơ mộng,

Thái âm ngự trị, cai quản phần tiềm thức. Thiên về Huyền Bí và sự sinh sản, Thái Âm tương trưng các Bà Mẹ, các nữ thần. Nếu thuận lợi, Thái âm giúp cho ta thành công trong các công tác đòi hỏi sự tưởng tượng phong phú. Thái âm giúp rất nhiều cho ai hoạt động về biển cả, về các hải thảo các sự tìm tòi khám phá khoa học hay nghệ thuật. Nhưng nếu lọt vào vị trí không thuận lợi, giống như ở Tử Vi của ta gọi là hãm địa thì Thái âm khiến cho ta trở nên lười biếng, trụy lạc, lệch lạc thần kinh, loạn dâm, vì ảnh hưởng của Thái âm luôn luôn thúc đẩy kẻ chịu ảnh hưởng đi tìm cái độc đáo cái mới lạ về tình dục cũng như về các phương diện khác.

Sấm Trọng Trình sai bét?

Người Việt Nam từ xưa đến nay vẫn rất lấy làm tự hào là xứ đã sản xuất ra một bậc kỳ tài về khoa học mệnh danh là Lý Số. Các nhà truyền ký hay các sử giả rất thích thú mỗi khi kể dẫn câu khen ngợi: "An Nam lý học hữu Trình truyền". Các cuốn sách đề cập đến Trọng Trình đều hết lời tán dương. Nhưng chúng ta thắc mắc nhất chính ở bài sấm mà Trọng Trình nổi danh nhất, bài sấm mà đa số người Việt trên 30 tuổi đều thuộc lòng:

Long vĩ xà đầu khởi chiến tranh,
Can qua xứ xứ khởi đao binh,
Mã đề đương cước anh hùng tận,
Thân Dậu niên lai kiến thái bình.

Và tất cả đều đồng ý với lời dự đoán như sau: Cuối năm thìn 1940, đầu năm rắn (Tân Tỵ

1941) cuộc chiến tranh thế giới khởi sự khiến cho các nước đều bị lôi cuốn vào vòng tranh đấu, chém giết nhau. Qua năm Nhâm Ngọ, cuối năm Quý Mùi (1942-43) thì các bậc anh hùng đều chết cả. Cho đến năm Giáp Thân (1944) và năm Ất Dậu (1945) thì thế giới mới thái bình. Bài thơ thật là sáng sủa và đúng rầm rập. Thiên hạ bái phục "quan Trọng nhà ta thánh thật"! Ngài sinh từ thế kỷ thứ 15, chính xác là năm Tân Hợi 1491, Hồng Đức 22 nhà Lê, vậy mà ngài biết rõ các chuyện xảy ra tận thế kỷ thứ 20, cách ngài đến 500 năm. Quả là bậc thiên hạ kỳ tài, thế gian hiếm có. Nhưng nếu chúng ta bái phục Trọng Trình vì những bài sấm khác thì chúng ta rất thắc mắc về bài sấm trên. Trước hết ai cũng biết là chiến tranh bùng nổ ở Âu Châu khi Đức Quốc Xã xua quân qua đánh chớp nhoáng hai nước Bỉ và Pháp, không phải cuối năm 1940 mà là năm 1939, còn ở Á Châu, thì chiến tranh đã nhen nhúm từ lâu giữa Tưởng Giới Thạch với Nhật Bản. Có người cãi, cách xa hàng 5 thế kỷ mà quan Trọng đoán sai có một năm không đủ... thánh hay sao?

Vâng thánh thật. Nhưng điều chúng ta cực kỳ thắc mắc chính là câu kết "Thân Dậu niên lai kiến thái bình" đó. Hai năm Thân Dậu qua có đem sự ngừng chiến sự ký kết các hòa ước để chấm dứt chiến cuộc đẫm máu giữa hai phe Trục (Đức, Ý, Nhật) và Đồng Minh (Anh, Pháp, Mỹ, Nga, Tàu). Từ khi hai nước gây chiến ĐỨC NHẬT đầu hàng vào năm 1945 đến nay thì quả Thế Giới được bình yên. Đáng nói hơn nữa là các quốc gia thất trận chẳng những không bị tận bại danh liệt mà còn vươn lên hàng cường quốc kinh tế đáng nể.

Và sau đó dù chiến tranh lạnh có làm cho hàng ông bạn đồng minh Mỹ Nga đối đầu nhau đi nữa thì thế giới vẫn cứ ăn no ngủ kỹ, vẫn vững tâm lo làm ăn lo chán đời, buồn nôn buồn oẹ. Nhưng than ôi, khi cụ Trọng nhà ta loan báo thái bình thì hình như cụ không muốn nói đến các con cháu của cụ vì khi thiên hạ vừa đặt súng xuống, vừa cất bom đạn vào kho thì ở Việt Nam cuộc chiến tranh mới bắt đầu và cứ gia tăng cường độ đến nỗi ta phải vô phép với Cụ Trọng để thốt lên một cách oán là "Thân vĩ Dậu đầu khởi chiến tranh. Quốc gia toàn xứ khởi đao binh. Mậu Thân đại loạn Lão Hồ tàn. Bất thức hà niên kiến thái bình". Và xin diễn nôm như sau: "Đit khi đầu gà nổi chiến tranh. Nước non toàn xứ dậy đao binh. Mậu Thân loạn lớn Già Hồ chết, Chả biết năm nao mới thái bình."

Và ta có thể kết luận là sấm của cụ Trọng sai bét, ít ra cũng sai ở Việt Nam ta. Hoặc sấm cụ Trọng không sai thì ta phải lo số về một cuộc chiến tranh khác chưa xảy ra để cho ứng với bài sấm trên, cuộc chiến tranh mà các nhà tiên tri hay nói tới, và dọa là nó có thể tận diệt toàn thể nhân loại nếu loài người không chịu khôn ngoan dẹp quách ông thần hung hãn chiến tranh đi để dồn tất cả tâm ý vào các công cuộc mưu cầu Hạnh Phúc cho nhân loại.

(kỳ sau tiếp)

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG
CHỮA BỆNH NHIỄM TRÙNG

COTRACYN

● 2 TRỤ-SINH (antibiotiques)
● 3 KHÁNG-SINH (sulfamides)
● SINH-TỐ B12 (vitamine B12)

XIN NHỚ NHẬN HIỆU TRÁI TIM

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trâu
Đạn đầu bắn xé gươm đầu chém ruồi;

Tham nhũng ! thứ siêu vi trùng khó trị

Trong cuộc tiếp xúc phái viên THT, LM Hoàng Quỳnh (Một nhà lãnh đạo tinh thần được bọn vi xi xếp vào hàng kẻ thù số một của chúng), người đã có nhận định như sau :

Hiện tại xã hội ta đang đương đầu với hai tệ trạng lớn lao nhất, đó là thói nát và tham nhũng. Hai tệ trạng đã làm giảm uy tín của chế độ hơi nhiều, và Bọn vi xi sẽ lợi dụng tuyên truyền để đưa người của chúng vào Nhà Hát Tây trong kỳ bầu bán sắp tới.

Nhận xét của LM Quỳnh quả là đúng. Nhưng có điều khó cho mấy ông Nhà Nước là làm thế nào để chấm dứt ngay được những tệ trạng đó, trong cái xã hội mang nặng tinh thần «thượng tôn pháp luật» và đầy phê tự do dân chủ này.

Tham nhũng ngày nay không còn là một hạt giống mới nảy mầm nữa, nó đã trở thành những cây tham nhũng có cội rễ đảng hoàng. Người ta vì tham nhũng như một loại siêu vi trùng, nó đã xâm nhập vào tim, gan, phổi của những đảng có mỗi trường đớp hít. Thứ vi trùng này đã nhai không biết bao nhiêu là giấy mực nhắc đến nó, nên việc bài trừ tham nhũng đã trở thành một câu nói đầu môi chót lưỡi và còn là một thông lệ của những ai bắt được tí quyền hành, ông nào lúc mới ngồi lên cũng oang oang cái lỗ miệng là bài trừ tệ đoan tham nhũng.

Thứ siêu vi trùng đó đã lặn sâu vào thớ thịt của những thằng có máu hạm từ lâu thì đào đầu ra mà kết tội.

Chỉ còn có một cách duy nhất là hợp thức hóa nạn tham nhũng cho được việc, đồng thời cho phép luôn cả những thằng trên rang dưới để có cái quyền tham nhũng cả với vợ với con chúng. Một xã hội mà toàn những hạm thì không còn ai nói ai là tham nhũng, tự nhiên tham nhũng sẽ biến mất. Việc này cũng ví như trong một trường mù thì không ai nhìn thấy người ngồi bên cạnh mình có đui hay không vậy!

Lời xin lỗi "mùa bầu cử"

Có mấy Ông Hạ, sau khi du xuân về xi ra cái tin Tướng xún rằng, vì chạy đua với Ngu Vương để chiếm ngôi báu tại Độc Lâu nên đã tung hàng ngàn thợ tẩn về tận những nơi thôn ấp xa xôi hẻo lánh, nhất là những nơi có nhiều đồng bào công giáo.

Theo mấy ông Hạ thì thợ tẩn của Tướng xún rằng đã nói với bà con cô bác rằng, Tướng xún của họ sẽ làm một phát xin lỗi bà con về sự «ngôm cú tý» của Cố Tổng Thống Diệm và còn hứa sẽ phục hồi danh dự cho ông Diệm và chế độ (đã một thời được gọi là chế độ cũ), nếu ngài bước qua được những hàng rào kẽm gai xung quanh Độc Lâu.

Riêng Coa Ong xin nhắc mấy ông thợ tẩn của Tướng xún rằng một điều. Ông Diệm ngôm cú tý và danh dự của chế độ « cũ » xem như chuyện đã rồi, không cần thiết bằng miếng cơm, manh áo của những dân giữa thời buổi kiếm sống hành của Ông Tổng Ngốc này.

Nếu thật sự Tướng xún rằng có hối hận vì sự ngôm cú tý của ông Diệm thì nên đến ngay nhĩ ti Mạc Đình Chi lập đàn cầu siêu cho vong linh người đã thác được tiêu diêu nơi miền cực lạc. Làm như vậy là Tướng xún rằng đã hòa đồng giữa Niết bàn và nước chúa, chắc phẫn vong linh của Ông Cố Diệm chẳng những tha lỗi mà còn phủ hộ cho Tướng xún rằng trong suốt mùa bầu cử này không ít.

Những bố phá hoại xi la ma Giao Chi

Nhờ khán giả Giao Chi ủng hộ cây nhà lá vườn, nên xi la ma lô can đang có đường đi lên. Vì vậy các hãng phim đua nhau mọc như nấm, nhất là sau khi các cuốn phim «Chiêu kỳ niệm», «Loan mắt nhung», «Chân trời tím», hốt bạc đêm không kịp...

Khò một nổi là hãng phim ra nhiều, nhưng chuyên viên (cụ thể là đạo diễn, cameraman) vẫn vện vện có bấy nhiêu. Thành thử mới để ra cái nạn chuyên viên xi la ma «đi khách», y như kỹ giả «đi khách» hết báo này tới báo khác vậy!

Nhưng dù «đi khách» mà có đầy đủ lương tâm nhà nghề, chịu «đi» tới nơi tới chốn, đáng đồng tiền bát gạo, thì cũng đỡ khổ! Đảng này, có những bố lương tâm đi vắng, chỉ biết có vô bạc, làm ăn chưa ra đầu ra đuôi đã cấp đít qua chỗ khác «đi» nữa, rồi sang đây lại soạn lại bôn cũ, cứ như thế mãi thì đêch đưa nào chịu nổi?

Điền hình là một cặp bài trùng, gồm một bố Đạo diễn Gà Mờ và một bố Cameraman Vô Lê. Bố Đạo diễn Gà Mờ nghe nói đi Tây đi Tàu học về xi la ma, đã quay hàng mấy chục cuốn phim, nhưng chưa thấy cuốn nào ra hồn. Còn bố Camera man có đủ đồ nghề dụng cụ, thường tuyền bố rất yêu nghệ thuật, nhưng không ai hiểu là bố ấy chỉ yêu có... địa!

Thoạt tiên, hai bố chung lưng đấu cật để làm «Nàng» của Thầm Thúy Hằng. Nhưng «Nàng» chưa kịp tới giai đoạn sung sướng, hai bố đã bỏ em nhẩy qua bắt 7 tề để làm một màn «Xin đừng bỏ em». Các sênh sáng chủ hãng phim này vì quá mê tài nghệ của hai bố nên cứ nhắm mắt chỉ địa. Ai để làm ầu làm tả được nữa chừng, hai bố lại lặn mò hơi ra Nha Trang để bắt cái áp phe «Trống Mái», với 7 tề khác.

Bấy giờ mới lờ ra «Xin đừng bỏ em» được quay bằng loại phim quá hạn chỉ đáng đem liệng vào sọt rác. Ấy là chưa kể cuốn phim quay nát bấy như một đồng xà bàn không tài nào ngửi được. Các sênh sáng chủ hãng quýnh lên vội nín lấy Minh Đăng Khánh nhờ cứu nguy «Xin đừng bỏ em», cho nó thành một cuốn phim, hay dở gì cũng được, miễn là vớt vát được tề nào hay tề nấy!

Cả «Nàng» cũng thế, mấy bố kia quay ăm ăm ở, Người Đẹp Bình Dương tức cửa mình bèn nhờ người làm lại vài đoạn, quả nhiên thấy khác một trời một vực.

Rồi đến «Trống Mái» nữa. Sau vụ xi cũng đan giữa nhà đạo diễn và cô minh tinh mầm non «Trống Mái» bỗng «fade out» luôn chẳng biết đến kiếp nào mới thành phim chiếu ra cho bà con có bác xem chơi.

Nói tóm lại, sau ba cuốn phim không ra đầu ra đuôi, hai nhà chuyên viên vô lương tâm chửi bố nghệ thuật mà vẫn vô được khá đồng địa.

Thứ hỏi với cách làm ăn như thế, đến đời kiếp nào xi la ma xứ này mới góc đầu lên nổi? Mà không hiểu tại sao vẫn còn nhiều anh chị Hai chi lăm le đem bạc tới nhờ hai bố ấy đốt hộ. Rõ thật là điên!

Mùng 6 Tết Tân Hợi đã phát hành cuốn tiểu thuyết Tình đẹp nhất trong thiên hạ

KIỀU GIANG

● HOÀNG HẢI THỦY
Phóng tác JANE EYRE
của CHARLOTTE BRONTE

LTS.— Mục này mở ra nhằm thu góp tất cả những nguyện vọng, những tiếng kêu than hoặc thắc mắc và luôn cả những sự chửi bới của dân chúng. Con Ong sẽ lần lượt đạo đạt lên các ông nhà nước. Thưa đó là một cái gạch nối liền sự bang giao giữa dân chúng mi nhà nước vậy.

Ai biểu không vô Đảng Ta?

6 Hồi chánh viên: Nguyễn Đức Đệ, Lê Hữu Úc, Nguyễn Thanh Mai, Nguyễn Chur, Võ Ngọc Trang, Nguyễn Thiên đã gửi đơn khiếu nại tùm lum về vụ họ bị ông Trưởng Ty Chiêu Hồi Quảng Tín tên Bùi Đình Quế, đàn áp, đánh đập, giam giữ câu lưu rồi sa thải chỉ vì họ không chịu gia nhập đảng Đại Việt của ông ta.

Sáu Hồi chánh viên này còn tố cáo ông Quế đã cắt xén tiêu chuẩn Hồi chánh viên từ tháng 11-66 và không phát tiền hoàn lương cho các Hồi chánh viên. Không những thế, Ty Chiêu Hồi còn ngấm tôm số tiền thưởng hưu công mớ nói Hồi chánh viên hạ bán niên năm 1969 không chịu phát. Số tiền ấy lên tới mấy trăm ngàn.

Ngoài ra, ông Quế chỉ xài những cán bộ nào gia nhập Đảng Ta, ai không chịu lập đảng thì ông ta phú về nhà để đuổi gà cho vợ, nên chi, đại đa số các cán bộ Vô trang tuyên truyền của Ty này đều là những anh già nua tuổi tác, làm cà làm cam, chả làm được cái mẹ gì hết.

Sau khi điều tra, người nhà nước đã tỏ ra sáng suốt, và thay rõ những sự hà lạm của ông Bùi đình Quế, do đó ông này đã bị ngưng chức, tuy nhiên, 6 Hồi chánh viên kể trên vườn không được thu dụng trở lại. Chả những thế, họ lại còn bị ăn quít tiền lương nữa.

Ước mong Bộ Chiêu Hồi hãy cho điều tra kỹ lại một lần nữa, xét lại trường hợp của họ để làm sáng tỏ chính nghĩa của Đảng Ta.

Chụp mũ cho dân đen là Cộng Sản để mần xin

Xin lãnh tụ đảng Dũi Cui hãy đọc kỹ những lời lẽ dưới đây của dân đen Huỳnh văn Môn, hiện cư ngụ tại ấp Đông xã Bình Trung quận Thủ Đức và đến giờ soi xét cho một phát:

Nhày 8-11-70, ông Bùi văn Mậu, Phó xã trưởng Hành Chánh xã Bình Trung có cho nhân viên tới mời tôi lại nhà ông ta có việc cần. Khi tôi đến nơi thì ông Mậu lại bảo tôi sang nhà ông Tư Chi gần đó chờ ông một chút. Trong lúc tôi đi thì trong nhà ông Mậu có tổ chức một tiệc nhậu. Tôi chờ gần một tiếng đồng hồ thì có một chiếc xe Jeep của Cảnh sát quận 9 đưa thêm khách nhậu tới. Ông Mậu sang biểu tôi đi mua một két bia.

Nhậu nhết xong, ông Mậu dẫn ông Liêm sang giới thiệu với tôi đó là ông Trưởng Chi Quận 9. Đoạn nói: « ông Liêm, bảo với tôi rằng, anh bị một người khai là Việt cộng, nhưng tôi đã xin hộ cho anh rồi.»

Sau khi ông Liêm ra về, ông Mậu nói với tôi rằng:

— Nếu không có tôi xin giùm cho thì ít nhất anh cũng bị ba năm tù. Vậy anh nên biết điều đến ơn ít lắm là 30.000đ, nếu không có lẽ cũng khó yên ổn mà làm ăn. Tôi hẹn ba ngày sau sẽ xoay số đem nạp. Nhưng sau đó tôi chỉ xoay được có 10.000đ trao cho ông Mậu, còn lại thì tôi khát. Nhưng ông Mậu không chịu cứ thúc bách tôi hoài.

Ngày 11-12-70, ông Mậu lại dẫn ông Liêm đi trên chiếc xe Jeep, chặn đường bắt đưa con gái tôi tên là Nguyễn Kim Hòa trong lúc nó đi làm về. Họ mang về Chi đến hôm sau thả ra.

Ông Mậu còn lợi dụng chức vụ Phó Xã Trưởng để làm bậy. Trường hợp con rề của bà Trần thị Dưa chủ lò thịt heo tại chợ Giồng ông Tổ, ông Mậu lo luôn căn cước giả cho anh ta. Nội vụ đã bị phát giác và đưa ra Tòa, nhưng ông Mậu chẳng biết xoay sở khéo léo thế nào mà vẫn được vô can.

Vậy xin kính trình lên các cấp cho mở cuộc điều tra để trừng trị những tên cường hào ác bá.

TIỂU NGỌC
Người dân đen
cầm cán

Cây sậy và tư tưởng

Trong muôn loài, phải kể giống người là một loài mạnh hơn hết thảy, hùm, beo, sư tử, voi, kể cả bành trượng chỉ có thể xưng vương, xưng bá ở chơn... rừng xanh, chỉ có thể làm xếp các giống vật khác, chứ đối với giống người thì, xin lỗi còn khuya. Một người gầy gò ốm yếu như ông Tạ Duy Hiền cũng từng điều khiển hàng chục chú voi, chú hổ... hát xiếc cho đồng bào coi chơi, gọi là mua vui cũng được một vài trống canh. Chỉ tiếc rằng từ ngày ông họ Tạ về quê, Annamta chưa có vị nào trở lại điều khiển bọn ác thú cho nên bọn chúng hơi hỗn. Tuy nhiên người vẫn là một giống sinh vật mạnh nhất, mạnh hơn bất cứ một giống sinh vật nào.

Thế nhưng, giống người cũng lại là một giống sinh vật... yếu đuối. Có thể coi là yếu nhất trong muôn loài cũng không sai cho lắm. Một con chó, một con « bọ chó » cũng khiến cho người nể. Một con vi trùng, một con siêu vi trùng bé tí teo, bé nhỏ đến nỗi mắt thịt không thể nhìn thấy được cũng có đủ oai phong làm cho người phát sốt phát rét lên được, cũng có đủ khả năng đưa con người về bên kia thế giới.

Ấy đấy, cũng thì là một con người mà mạnh nhất cũng là hần, yếu nhất cũng là hần. Chao ôi, sao mà phức tạp, mâu thuẫn lung tung lang tang đến thế!

Trong cuốn Quốc văn giáo khoa thư lớp Dự Bị (bì giờ gọi là lớp Hai do sự cải cách của Bộ, Võ Rừng) có kể một câu chuyện như vậy:

Một bác nông phu điều khiển một chú trâu mông cây ruộng. Mỗi bác thợ cấy (thợ cấy thì thiết chứ không phải cây nhất thôn thổ hiểu theo cái nghĩa thời trang người cấy có ruộng) thời bì giờ đầu nhè) là hét âm i rất chí là hách sĩ sảng, tay bác thợ cấy cầm một cây roi to tổ nái luôn luôn quát vun vút vô đít chú trâu, khí thế rất hung hãn, mà chú trâu vẫn ngoan ngoãn kéo cây, không hề bầy tỏ một thái độ phản đối nhỏ nhoi nào sốt cả. Cái cảnh trái tai gai mắt một con người yếu đuối, nhỏ con mà lại chỉ huy một con trâu to lớn hùng dũng gặp ba bốn lần hần, đã lọt vào đôi mắt xanh của một chú cò. Cò ta rất lấy làm một sự ngạc nhiên Nhân dịp trâu được nghỉ ngơi, đứng chơi soi... cò bèn lăm lăm đường phồng vấn rằng thì là tại sao sức vóc anh to tổ tướng như thế mà lại chịu thua một thằng lỏi tí thế kia. Trâu đáp rằng: con người tuy nhỏ nhưng nó mạnh lắm, mà mạnh là nhờ trí khôn của nó đấy. Câu trả lời của trâu lại càng khiến cò thắc mắc thêm, không hiểu cái trí khôn là cái của nó gì mà kỳ kỳ thế. Vì vậy, cò liền xông đến phỏng vấn bác nông phu. « Cái trí khôn là cái gì hả? Cậu muốn coi cái trí khôn của tôi hả? Tiếc quá, cái trí khôn của tôi, tôi lại cất ở nhà cơ. Về lấy đem ra đây bỏ xem hả? Rõn hoai, bộ tôi về để ở đây, bỏ rơi cái con trâu của tôi sao? Đâu có được! Bỏ thế bỏ không xâm phạm đến con trâu của tôi, tôi cũng không tin. Ở cõi đời này thiếu gì thằng gang mồm ra thế bảo vệ cái nó, bảo vệ cái kia mà chúng nó vẫn vi phạm. Nhờ bỏ tí! Nếu bây giờ bỏ chịu để tôi trói bỏ vào cái góc cây cò thụ kia kia, thì tôi mới chắc chắn là bỏ không vi phạm lời giao ước, bỏ mới không mất thịt con trâu của tôi. Tôi muốn biết cái trí khôn của người mặt ngựa mũi dợ ra sao, cò bèn ở kể cái rụp. Sau khi trói

chặt chú cò vào gốc cây, chặt đến nỗi cò ta không cục cựa được nữa, bác thợ cấy mới cầm cái báp do thẳng cánh phạng lấy phạng để vào mình cò. Vừa phạng vừa la lớn: «Đây trí khôn của tao đây.» Dĩ nhiên không cần ai thành kính cầu chúc, linh hồn của chú cò cũng sớm được phiêu diêu nơi miền cực lạc.

Đó là một câu chuyện của Đông phương để diễn tả cái yếu và cái mạnh của con người.

Phương Tây, triết gia Pascal đã phát biểu làm cầm như thế này: «L'homme n'est qu'un roseau le plus faible de la nature, mais c'est un roseau pensant.» Phụ đề Việt ngữ đại khái: người chỉ là một cây sậy yếu đuối nhất của tạo hóa, nhưng đây là một cây sậy biết suy tư.

Vậy thì, con người là một sinh vật yếu đuối nhất, nhưng cũng lại là một sinh vật đứng đắn số dách. Con người mạnh nhất là vì con người biết suy tư, nói nôm na loài người mạnh hơn muôn loài là vì loài người có trí khôn.

Tuy nhiên, mặc dù có trí khôn, mặc dù biết suy tư, loài người vẫn chưa thể đoạt được ngôi bá chủ muôn loài, vẫn chưa thể chinh phục được không gian nghĩa là vẫn tiếp tục yếu đuối, nếu loài người không biết cách diễn tả tư tưởng của mình, không tìm cách ghi chép những sự khám phá của mình, đem phổ biến những ý tưởng của mình cho đồng loại cùng biết.

Tim được cả ngàn tiếng nói con người lại còn phát minh ra lối ghép đường nét loằng ngoằng ghi lại những điều hiểu biết của mình. Các đường nét loằng ngoằng ấy gọi là chữ.

Sáng chế được tiếng nói để diễn tả tư tưởng của mình, phát minh được chữ viết để ghi chép lại các tư tưởng ấy, loài người vẫn chưa cho là đủ. Loài người còn tìm cách phổ biến các điều mình suy tư. Vì vậy, loài người đã tiến bộ ào ào, trong khi các sinh vật khác khoẻ mạnh hơn, to con hơn, hung hãn hơn vẫn đứng lì một chỗ.

Biết rằng mình có một thứ khí giới lợi hại vô cùng, một thứ khí giới mà các giống sinh vật khác không thể có được, cho nên loài người đã long trọng tuyên bố trong bản Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền rằng thì là: « Mọi người đều được quyền tự do bày tỏ ý kiến, quyền này gồm có cả quyền tự do tìm kiếm, thu nhận và truyền bá quan niệm và những ý tưởng của mình qua bất cứ một biên giới nào, với tất cả mọi phương tiện mà không sợ bị ngăn cản ». Đó là nguyên tắc Tự Do Tư Tưởng và Báo Chí, mà ngày nay hầu hết các nước trên thế giới đều chấp nhận, và có ghi đăng hoàng vô hiến pháp.

Tuy nhiên, trên nguyên tắc thì ngon lành như rứa, nhưng trên thực tế thì cái sự tự do báo chí, tại nhiều nước, thường bị thiên hạ kiểm cách chơi.. khó. Ai khoái chơi khó báo chí? Về vụ này, me sử dân biểu Dupont de l'Eure phát biểu rằng thì là: « Elle (la liberté de presse) a principalement pour ennemis, les mauvais ministres, les fonctionnaires qui abusent de leur pouvoir, les combreux agents que l'autorité entretient aux dépens de la fortune publique, tous les parti sans des abus anciens ou nouveaux. Également intéressés à se soustraire à la surveillance de l'opinion publique, tous s'efforcent également de lui imposer silence. » Phụ đề Việt ngữ đại khái là: Các kẻ thù

chính của nền tự do báo chí là quý đẳng thượng thư «ấu trĩ» (Xin lỗi cụ Bob Kennedy Giáo Chỉ mượn đỡ chữ nghĩa của cụ sai tạm cho nó hợp thời trang), quý đẳng công chức lạm quyền, quý đẳng công bộc mà nhà nước nuôi bác cô bằng tiền mồ hôi nước mắt của đồng bào thân mến, quý đẳng khoái lạm quyền. Đồng quyền lợi là lặn cho kỹ trước sự phê phán của công luận, cho nên họ đồng cố gắng bóp cổ cho báo chí câm họng.

Cái sự phát biểu làm cầm vừa kể xảy ra từ năm 1822 của đây, chẳng biết đến bì giờ, cách nay trên một thế kỷ rồi, có còn đúng không, xin coi hồi sau sẽ rõ.

LÀNG BÁO VỚI SẮC LUẬT

Ký giả, văn sĩ—hay nói đúng hơn theo ngôn ngữ nhà nghề, những người viết truyện dài đăng trên các nhật báo, những «phoi-o-tông-nít»—làm việc không có giờ giấc nhất định. Nhiều nhà văn ngay cả trong lúc làm bản phân công dân đối với... vợ, cũng bận trí suy nghĩ đến chuyện hôm nay, ngày mai mình sẽ viết về đề tài gì, viết ra nằm thao.

Và, những ký giả, văn sĩ được gọi là giới làm nghề tự do—Tự do, nghe oai như hạch—Ký giả, văn sĩ không lãnh lương chánh phủ, không được hưởng lương khi đau yếu hoặc vì một lý do nào đó phải nghỉ viết, không viết được, ký giả, văn sĩ không có trợ cấp vợ con, không được lãnh lương hưu khi về già, nên ký giả, văn sĩ không cần phải khai báo đời tư với bất cứ ai. Một ký giả, một văn sĩ mà phải khai báo nhiều, phải làm đơn xin việc, chưa được kể là một ký giả, một văn sĩ nhà nghề hoặc được đời công nhận.

Và ký giả, văn sĩ nhà nghề cũng là những người được nghỉ ngơi ít nhất trong thiên hạ. Quanh năm, họ chỉ được gác bút, nghỉ viết, thơ thới tâm hồn trong có mấy ngày Tết Nguyên Đán. Đó cũng là vì giới phát hành nghỉ Tết, xe đồ chạy dưới đường, xe đồ bay nghỉ Tết bắt buộc chủ báo nghỉ theo, nếu những giới kia mà đi làm việc đều trong những ngày Tết, chắc chắn cõi đời này sẽ có nhiều anh chủ báo tham lam bắt ký giả, văn sĩ làm việc luôn cả mấy ngày Tết.

Tết năm nay, những người làm báo vừa nghỉ ngơi mấy ngày và vừa trở lại những tòa soạn, liền tiếp nhận ngay một chương nặng do chánh phủ thân tặng.

Nhưng Tết năm nay, trước ngày những người làm báo xứ này được quyền gác bút nghỉ ngơi vài ngày, họ được chánh phủ tặng cho một quả quà Tết tối tăm mặt mũi. Đó là cái Sắc Lệnh số 6 do Thủ Tướng CP Trần Thiện Khiêm ký ngày 25 Tết gọi là đề thi hành Quy Chế Báo Chí. Làng báo lặn đung ngả ngửa và ăn Tết mất ngon vì quả quà tặng không mấy lịch sự này. Sắc Lệnh số 6 có quá nhiều điều khoản kiểm tỏa những người viết báo xứ này trong một cái vòng chặt hẹp hơn cả chuông chó. Chỉ nội một điều bắt buộc người viết báo cứ ba tháng phải cung khai lý lịch tên bố tên mẹ một lần đã đủ làm cho người viết báo chán chính phải sốt ruột và chống đối kịch liệt rồi, chưa kể đến những khoản cho phép hai bộ Thông Tin, Nội Vụ được đóng cửa báo một cách độc tài và bắt chấp Quy Chế Báo Chí. Ký sắc lệnh trên TT Khiêm đã trao vào tay những viên chức 2 Bộ nói trên một con dao Đồ Long để tàn sát báo chí tùy theo hứng của họ. Con dao Đồ Long ấy rồi sẽ mua được bằng tiền, tất nhiên, và sẽ chỉ chết những người viết báo chân chính có tâm hồn, có sĩ tiết nhưng kém đồng tiền.

Những người viết báo xứ này, trong những ngày đầu năm, trước khi nghỉ chuyện viết lách, đã bắt buộc phải nghĩ đến chuyện chống lại Sắc Luật số 6 bóp cổ họ. Ấu cũng là một chuyện đáng tiếc cho riêng cá nhân của Thủ Tướng Trần Thiện Khiêm vậy.

PHÂN ƯU

Được tin:
CỤ BÀ THÂN SINH

anh Nguyễn Quốc Sùng tức Đồ Long, cựu Sinh viên Trường Lục Quân Trần Quốc Tuấn (Yên Bái) vừa thất lạc tại Saigon.

Chúng tôi thành kính cầu chúc hương hồn Cụ sớm tiêu diêu nơi miền cực lạc và thành thật chia buồn cùng anh Nguyễn Quốc Sùng và tang quyến.

Các bạn cựu Sinh Viên
Trường Lục Quân Trần Quốc Tuấn

Một tuần người Bảy ngày việc

● THIÊN KHÔI

Vệ miệng
Tờ Lạp Xương, tờ báo mà nhiều người cho là ủng hộ ông Phó,

đi đường hư hư thực thực rất bay bướm. Chuyện thực hư đó là chuyện một ông Tướng một sao vùng bốn làm lễ cưới chồng cho con gái, trong buổi lễ này, ông một sao đã mời đủ mặt ông lớn, trong hàng ông lớn đó nổi bật bộ mặt ông tướng nổi danh miền Cửu Long một thuốc nào, tên tuổi được kể như « cao thủ » thuộc lòng mọi mảnh khoẻ tham ở những lam và hiện được coi là cây « kinh thiên trụ » của chế độ.

Giữa thịt rượu ề hề, 1 quan khách vui miệng hỏi chủ nhân về cảm tình của ông đối với đại tướng Minh. Ông trả lời chẳng ngần ngại là: «... dù ở hoàn cảnh nào vẫn muốn thuốc trọn vẹn »

Theo tờ Lạp Xương thì câu chuyện chỉ có thể thôi, và không ngờ cũng chỉ vì thế thôi mà ít ngày sau ông Tướng một sao trên được lệnh truyền chuyển về quân khu 11, thuộc quyền của ông tướng hai sao, mà cách đây ít ngày, hai ông đã chơi nhau sát ván, một mất một còn. Biết mình biết người ông một sao bên làm đơn xin được đi bất cứ nơi đâu sống ngọn gió nào, miễn là không thuộc rừng núi cao nguyên như lệnh trên đã quyết.

Tờ Lạp Xương kết luận câu chuyện này là chỉ một phút « đại mồm » mà chuốc họa vào thân, hiện này ông một sao đang cầu mong cho đại tướng thành công để sớm thoát vòng hoạn nạn.

Nếu đúng như tờ Lạp Xương nói thì ông một sao mới đầu năm đã bị nạn « khâu thiệt » tức vạ miệng. Phải chăng ông gặp nạn vì ông không chịu đi coi bói, theo nhiều người biết chuyện thì dù ông bà xếp là người công giáo nhưng cũng tin rất kỹ ở tử vi, bói toán, chẳng thế mà tét ra là ông bà xếp đã tới Lăng Ông lễ và xin xăm... coi có thể « hy sinh » một nhiệm khoá tử niên nữa hay không. Đường như cùng đi lễ Lăng Ông còn có ông cựu đại tá xe tăng năm 1960 được cụ cố Tông Tông kêu về giải nguy thủ đô cứu giá khi người thổi mũi Nguyễn chánh Thi làm cuộc đảo chánh.

Theo nhiều nhà bói toán, cung quan lộc của xếp còn đó, chắc chắn xếp sẽ « được hy sinh » bốn năm nữa để cứu nước, và ông một sao trên cứ gọi là « thân thể trôi theo giòng sự nghiệp ».

Bi ký
Bi Ký là của mục báo Huế Bình. Mục này chỉ ghi lại những sự kiện bi.. bi gì cũng được xảy ra mà không có lời bình Mao tôn Cương. Trong bi ký ngày 12-2 có ký một chuyện như sau :

« Ngày 8-2 tám tiếng đồng hồ sau khi Tổng Thống Thiệu chính thức loan báo đã ra lệnh cho quân đội VNCH tấn công vào đất Lào để tiêu diệt các căn cứ của Cộng quân. Phó Tổng Thống Kỳ đã lên tiếng tỏ sự lo ngại rằng : Việc kéo quân sang Lào có thể bị sa lầy.

Suốt hai ngày sau, các đài phát thanh Sài Gòn và quân đội liên tiếp phổ biến các bài bình luận chứ thậm tệ những ai chỉ trích việc đánh sang Lào, những ai lo ngại việc đánh sang Lào có thể bị sa lầy.»

Bi ký chỉ ký có vậy. Thiên Khôi ký lại không thêm bớt và cũng không cảm mắng tề đề bạn đọc Con Ong muốn hiểu sao thì hiểu.

Lần đầu tiên trong đời
Liên danh ba bông hành, xin lỗi ba bông huệ của ông đương kim chủ tịch viện Cầu Mống, một

liên danh theo chính quyền rất kín đáo và cũng rất kỹ, một liên danh nổi danh là có nhiều người khôn khéo không nói mà cũng không làm tung ra một bản nhận định về sắc lệnh 006/71 của quan Tề Tướng nhằm thất hòng báo chí. Bản nhận định này được soạn thảo sau một ngày họp của liên danh tại trụ sở liên danh, chẳng hiểu

trụ sở liên danh này ở đâu, dám ở hăng bán xe đạp Vinh Lợi lắm, nếu không thì ở trụ sở mới nhà thuốc tây La Thành đường Tự Do. Bản nhận định kết tội sắc lệnh của quan Tề Tướng đã xâm phạm đến quyền lập pháp của Quốc Hội và vi phạm rõ rệt luật 1969 ấn định quy chế báo chí Liên danh ba bông hành đã khuyến cáo (nhớ là khuyến cáo chứ không yêu cầu hay thỉnh cầu) nhà nước hãy thu hồi sắc lệnh đó.

Như trên đã nói liên danh ba bông hành là liên danh theo nhà nước một cách kín đáo, theo từ khi mới có chế độ đệ nhị Cộng Hoà, nên suốt từ ngày đó tới nay không biết bao nhiêu lần nhà nước vi phạm hiến pháp, xâm phạm đến quyền lập pháp của quốc hội nhưng liên danh trên chẳng bao giờ chịu họp để khuyến cáo cả, cho tới năm nay là năm chốt của người đại diện cho chế độ, liên danh chắc đã nghĩ thấy có chuyện gì lạ nên đã thay đổi lập trường, mới lần đầu tiên trong đời họp hành ra khuyến cáo nhà nước.

Theo một ông nghị không mấy thích liên danh ba bông hành thì sở dĩ liên danh làm như rứa, chắc còn cay trong kỷ bầu cử bán phần thượng viện năm ngoái, liên danh về bết, may mà về bết, bởi vì sau ba năm phục vụ quên ừng hộ xếp mà lại có tin xếp muốn cho liên danh a la doong đề cho cái nhà và 3 cây zô cùng với Mặt Trời, bởi thế mà liên danh đành phải chọn đường.. chống xếp. Chông xếp để có lý do gọi là chánh đáng dọn đường cho ông già Đen đứng phỏ với ông Big Minh như tin đồn ngoài phố từ lâu nay.

Nếu liên danh Minh Huyền.. mình mà trúng số thì cái ghế Tổng Trưởng Tài Chánh sẽ nằm trong tay ông Nghị Lê phát Đạt, ghế Kinh Tế về tay ông La thành Nghệ, ghế Tư Pháp về tay ông Đoàn văn Lượng và ghế Thủ Trưởng lại về tay ông già hết gân Trần văn Hương. Đáng lẽ ghế Xã Hội về tay ông Vũ minh Trân nhưng ông Trân đã bị trục xuất khỏi liên danh ba bông hành vì dám kinh chống lại « chế độ liên danh hay gia đình trị » họ Mai.

Như rứa đau là phải
Trong «sâu» kiến thức bạn trẻ trên đài tăng hình tối thứ năm vừa qua, một sinh viên được đã ra trường thì phải, trong cuộc phỏng vấn của người đứng ra tổ chức «sâu» thì... sau khi các

sinh viên được ra trường là bị gọi đi thi hành nghĩa vụ công dân liền. Đi làm nhiệm vụ công dân sinh viên được chỉ được đeo lon chuẩn oái, trong khi sinh viên y lại đeo lon trung oái. Ra tới đơn vị sinh viên được đã ra trường chỉ được làm phụ tá cho oai, chứ thực ra vai trò của sinh viên được chỉ là vai trò của một y tá. Bởi trước khi ra đơn vị, sinh viên được được học sáu tháng những chuyên môn của một y tá. Do đó dù có công năm năm dài mài kính... thuốc, sinh viên được vẫn chẳng có tí giá trị nào dưới mắt sinh viên y và nhà nước.

Anh sinh viên được trên đầu đón đời nhà nước phục hồi danh dự con ve sầu. Kể nếu chuyện đời đúng như rứa thì sinh viên thuốc đau là phải nhưng anh sinh viên này sẽ còn đau hơn nữa nếu đọc báo ra tối thứ năm cùng ngày, báo đăng lời ông chủ tịch ủy ban Y Tế Hạ Viện, bác sĩ Trương đình Tư đã tố cáo được sĩ ra trường xong là đem cho thuê bằng liền, mỗi tháng lấy mấy chục ngàn đó bỏ túi và đi làm việc khác kiếm thêm bạc, chứ chẳng bảo chế thuốc cái khi khô gì. Bác sĩ Tư cho rằng hành động cho thuê bằng của dược sĩ là một việc làm là mất giá trị của ngành bảo chế thuốc, lẽ ra ông tu bíp Tư gọi đó là hành vi bỉ ổi, nhưng ông nói tránh đi đề tỏ minh lịch sự, bọn Con Ong nham nhở quen nên gậy danh từ nào đúng là xài.

Chẳng hiểu dược sĩ đoàn nghĩ sao về lời dân biểu tu bíp Trương đình Tư khi tu bíp Tư dám « mạ ly » cả một tập đoàn dược sĩ. Công bằng mà nói thì chuyện mà tu bíp Tư nói là chuyện có thật, các sinh viên được mới ra trường làm cốc gì có tiền mà mở nhà thuốc tây, nếu không chễm được cỡ vợ giàu thì chỉ có cách đem bằng cho thuê là mau gỡ lại công đèn sách và có tí tiền cơm tiêu pha vung vít. Nhưng ở đời có nhiều sự thực chẳng nên nói ra, tu bíp Trương Đình Tư đã quên điều ấy.

Mắc mưu chú ba Chợ Lớn

Dân Saigon đang xôn xao về chuyện đi nuôi chim cú, nhiều người đã đổ ra gần bạc triệu để đi mua chim cú giống, mỗi cặp vài ba chục ngàn, đi mua trứng cú có trống, hy vọng chim cú mau nở, mau đẻ, trứng có trống thì bán từ 500 tới 800 đồng một trứng, trứng không có trống đem bán cho các cao lâu làm món ăn. Như vậy sẽ trở nên giàu có mấy hồi.. nhất là khi được nghe truyền tai là nuôi chim cú có người lời mỗi tháng từ triệu rưỡi tới 3 triệu, như vợ chồng ông dân biểu Nguyễn đắc Dân, như nhà báo Hà Thượng Nhân chủ nhiệm báo Tiền Tuyến.

Nói thực ra ông bà dân biểu Dân có vợ được bộn bạc trong vòng hai tháng nay khi phong trào dân chúng đổ xô đi mua chim cú về nuôi. Một ngày có khi ông Dân thu được cả vài trăm ngàn, dư tiền cho ông về Ba Xuyên vận động tái tranh cử. Bởi sự đồn truyền tai như rứa mà chim cú trứng cú, lồng nuôi chim, máy ấp cứ mỗi giờ lại lên cao một giá, mua chậm một giờ là mất thêm cả đôi ba chục ngàn như không. Nhưng trong khi dân Giao Chỉ xô đi mua chim cú thì tại chợ Lớn các chú Ba ôm bụng cười. Vì chính các chú đã làm xiếc cho dân Giao Chỉ vô tròng, đi mua chim cú trứng cú.. do các chú nhập cảng quá mức ế đầy ra. Hiện nay các chú chỉ bán ra, bán cho mau vì tháng tới là mùa mưa, chim cú chịu khí hậu ẩm rồi nóng rồi khi mùa mưa tới sẽ lặn cở ra chết, các nhà nuôi cú Giao Chỉ lúc đó sẽ sạt nghiệp Tiền Giao Chỉ đội nón ra đi vào túi các chú Ba. Đúng là đem vàng đi đổ sông Ngò. CON ONG long trọng báo cho hải nội chú quân tử biết rõ điều đó.

BETA-SIPHON

BETA-SIPHON là một dược phẩm

● lợi tiểu ● lọc máu ● giải độc ● bổ gan

LABORATOIRES VANCO
134, YEN-DO - SAIGON

Gần một năm qua, trong cái mực này, Con Ong đã dành riêng để bốc thơm một số người ngắm xứng đáng được coi là trong sạch. Nay thì theo lời yêu cầu của bạn đọc, Con Ong xin dành riêng một kỳ để đăng tải những ý kiến của quần hùng bốn phương viết về Con Ong qua những lá thư từ khắp nơi gửi tới.

Tranh nhau mua Con Ong theo giá chợ đen.
Dưới đây là nội dung bức thư của ông Chung Hi, một đáng ka ki ở đồn Dục Mỹ.

Thưa ông, tôi và các bạn tôi là lính, với số lương kiếm ước nhưng vẫn sống trong sạch không hề than van, nếu có buồn thì đến thứ Bảy là đời lại lên hương ngay. Đó là lúc báo Con Ong đến tay chúng tôi. Nhưng số trang Con Ong quá ít nên vui đó thì rồi cũng lại buồn ngay vì chỉ đọc trong một giờ là hết tất cả những bài vở trong trang báo.

Chả hiểu ông chủ nhiệm có biết rõ giá báo ngoài này chưa, chớ tờ báo để 15 ti mà người ta chém 20 ti ngọt sớt.

Còn nói về số Xuân Con Ong thì càng tức cười lắm. Ấy là câu chuyện tôi đặt mua tại một sạp báo. Nhưng chả hiểu lý do gì gan ra sao, chủ tiệm lại bán phăng xi lô hết chơi. Tôi tức sườn sụ nự ồm tới. Ngày hôm sau, ông ta phải ra tận Nhà Trang mua một tờ Con Ong số Xuân để đền cho tôi, nhưng phải mua với giá 160 ti đau khổ hơn là đau tri. Phải chi Con Ong mắc cỡ nào tôi cũng không nói làm chi đáng này giá rẻ mà tôi vẫn phải mua theo giá cắt cổ như thường.

Đầu năm Heo, tôi xin đề nghị với ông chủ nhiệm là nên tăng trang thiệt nhiều nhiều và giá mắc thế nào cũng được, không có hề hấn chi.

Thieu Con Ong chịu không nổi!

Ông Nguyễn Văn Quyền, một nhà giáo hồi hưu ngụ tại số 22/5 đường Nguyễn Văn Thành Gia Định đã viết về Con Ong như sau:

Tôi tự giới thiệu cùng ông, tôi là một độc giả trung thành, cố cựu hết lòng qui chuộng tờ Con Ong. Nơi tệ xá, nếu thiếu sót món chi, tôi có thể

tha lỗi cho vợ con, tí dụ như thiếu bia 33 chẳng hạn thì tôi ráng chịu cho quen, chớ còn nếu thiếu Con Ong thì chắc chắn không đành với tôi.

Trên mười năm nay, tôi về hưu đang hưởng cảnh vui thú điền viên, an phận thanh bần của một nhà mô phạm. Cả 7 đứa con rả của tôi, ngày đêm vẫn phải dẫn thân ngoài trận địa hiệp lực cùng quân đội quyết lòng tử chiến với lũ giặc Cộng để bảo vệ mảnh đất thân yêu này. Trong khi đó, những con ông cháu cha, những kẻ mặt người dạ thú, sanh ra trăm mưu ngàn kế, trốn lánh nhiệm vụ thiêng liêng, ở nhà vẫn phây phây ăn chơi sung sướng. Dù cho dân chúng và báo chí nguyện rửa, chửi bới thậm tệ đả đảo ông bới cha nát cả tiền tề nội ngoại, mà chúng vẫn trơ trẽn, không biết liêm sỉ là cái gì.

Những cái thẳng quan to đầu như đầu trâu, rộng miệng như cá xà Con Ong cũng không có ngán. Nhiều lúc đọc báo, thấy Con Ong chửi ngay mặt của chúng, tôi rất sung sướng, dường như hồn tôi lâng lâng bay cao lên chín tầng mây bạc.

Mấy tháng trước đây, Con Ong tăng cường lên 12 trang mà chỉ bán có 15 ti, như vậy là bất công! Tại sao có tuần báo 8 trang mà cũng bán 15 ti. Vì thế, tôi yêu cầu ông chủ nhiệm bán lên 20 ti mới hợp lý. Tôi là giáo viên, hồi hưu rất nghèo, nhiều khi không có 33 nhậu. Nhưng mỗi khi mua Con Ong tôi luôn luôn trả 20 ti, thối lại,

tôi miễn lấy. Có lúc ra mua trễ, hết báo, tôi phải sẵn ni i ai, muốn gây lười với giá 30 ti mới có.

Gãi đúng chỗ ngứa

Và thư của một độc giả ở Biên Hòa, ông Nguyễn Văn Thành.

Từ lâu, tôi hết sức cảm phục về đường lối và chủ trương của quý báo trên con đường đấu tranh agon luận! Hàng tuần, đón đọc những tin tức đã đăng trên quý báo, tôi hết sức vui mừng khi nhận thấy ông chủ nhiệm cùng toàn thể Bộ biên tập Con Ong rất vô tư và công minh trong công việc đóng lên những tiếng chuông đề bệnh vực cho những người cô thế, hay đề làm sáng tỏ những vấn đề gì, chẳng hạn như: vụ án Hà Thúc Nhơn, vụ tranh đấu của các giáo sư tư thục, vụ gao Mỹ phế thải, và còn rất nhiều vụ khác nữa.

Con Ong đã làm cho độc giả toàn quốc vô cùng khoái ti nhất là trong các mục Phú De Giao chí, Tin Độc, Bốc Thơm Bốc Thúi v...v..

Nói đúng ra chỉ có một mình Con Ong là tờ báo duy nhất xứng đáng với sự ủng hộ nồng nhiệt của độc giả, đã nói lên tất cả những nguyện vọng và đã gãi đúng chỗ ngứa của mọi người.

Ngôn ngữ của Con Ong

Một độc giả ở Hồ Nai, biệt danh là Đại diện Vương đã viết về Con Ong như sau:

Chúng tôi thường theo dõi sự châm chích của quý vị và lấy làm thú vị khi đọc những câu văn mà qui vị thường gọi là nham nhõ. Ngôn ngữ của Con Ong đã thấm nhuần trong quần chúng, bâng bặc khắp nơi, nhất là bọn trẻ từ 30 trở xuống, hễ mở miệng ra là đã thấy mùi Con Ong rồi. Nói thiệt đó, đểch có thêm năng bị các bạn đầu nhè, Cái ngòi Con Ong chớ nào cũng chích, không từ một chỗ nào sót cả.

Năm mới, chúc Con Ong có cái ngòi thiệt cứng để chích cho nó sưng!

Hồ nai hay là Lương Sơn Bạc?

Địa danh Hồ Nai đã quá quen thuộc đối với mọi người. Chắc hẳn chưa ai quên được Hồ Nai đã có một thời danh trấn giang hồ, với cái đám sinh viên gây gộc, quen sử dụng một môn võ đã thất truyền mệnh danh là "võ rừng".

Nhưng Hồ Nai ngày nay lại còn oanh liệt hơn nữa. Hồ Nai bị giờ, sau phong trào ăn cướp đồ Mèo và phong trào buôn cây lậu làm đồ mộc, tuy về phương diện vật chất rất khả quan nhưng về phương diện tinh thần, nói theo giọng điệu của thầy tu xuất Mai Thọ Truyền thì "văn hóa đã suy đồi". Bởi lẽ bọn du đảng, côn đồ, lưu manh hoành hành quá cỡ thợ mộc khiến người người oán than, muốn dân rên xiết.

Những người hiện ngụ tại Hồ Nai, có quốc tịch Hồ Nai đang hoang cũng như những người có công việc thường xuyên phải giao dịch với người ở vương quốc Hồ Nai đều lo sợ và ngán bọn ma cà rô i ghê lắm. Người ta tưởng chừng như không còn luật lệ nào ở đây ngoài luật lệ của rừng xanh. Nhà nước địa phương ít khi dám can thiệp vào những việc phi pháp xảy ra ở đây hàng ngày vì những phần tử phạm pháp là những kẻ quen thuộc mí họ, đôi khi lại chính là con cháu của các phụ mẫu chi dân ở địa phương nữa.

Phân chi Cảnh sát Quốc Gia thì không làm nổi trò trống gì đối mí cái đảng Ma cà bông ấy. Chính vì thế mà bonchúng ta hò hành động cướp bóc rồi giở cả trò sỏ lá ba que ngay giữa thanh thiên bạch nhật.

Một vài tên du đảng đã nói trắng ra rằng: "Cần đểch gì phải đi làm. Chỉ một vỏ là dư tiền xài." Những câu "cho anh em tí cà phê" hay "cho em chút cháo" là những câu đầu môi chót lưỡi của bọn chúng. Mỗi khi câu nói ấy thoát ra ngoài cái cửa mồm của chúng là lại có những nạn nhân đồ mếu đồ khóc.

Ngày 4-8-70, một tài xế vận tải để xe ở đường vào ăn phở ở gần cây xăng ấp Lộ Đức K. Lúc trả tiền, một tên côn đồ nhìn thấy ông ta có đồng bạc, thế là đồng bọn được cấp báo. Chúng bao vây chiếc xe rồi hai tên tiến lại rút dao con chó ra đi vào cạnh sườn ông ta và ra lệnh: "cho anh em tí cà phê" trong khi đó một tên khác nhanh nhẹn đoạt luôn chiếc bóp. Kết quả: tí cà phê của anh em đáng giá hai chục xấp.

Ngày 6-8-70, một bà già ra cây xăng này mua

cũng bị người anh em đoạt mất một sợi giây chuyền vàng.

Ngày 26-11-70, một xe đồ bị lọt xuống đường. Hành khách trên xe có chừng ba chục người. Dân chúng hiếu kỳ bu lại xem đông như kiến. Bọn du đảng cũng trà trộn đứng lẫn trong đám đông. Chúng quan sát giây phút rồi từ từ tiến ra rút dao uy hiếp cướp đoạt một số đồng hồ đeo tay cùng cả rá của hành khách. Chả có một ai dám lên tiếng kêu cứu vì sợ chúng đâm chết.

Ngày 20-12-70, có ba học sinh đi 2 xe Honda vào quán Thu Hương ở ấp Lộ Đức uống nước. Chúng liền đi theo vào quán rút dao ra kề vào cổ các cậu mà rằng: "Cho anh em tí cà phê". Ba cậu mặt xanh như tàu lá, mồm túi gom cả lại được 8 bô nạt cho bọn chúng y như là nạt thuế Kiệm ước. Tưởng thế là xong, ai dè bọn chúng lại ra lệnh thêm: "Đưa đồng hồ đây, đưa giấy xe đây và đưa cả chia khóa nữa!"

Cũng ở quán Thu Hương này, bọn bắt lương kia đã từng làm ăn rất nhiều vụ. Có lần chúng chém một binh sĩ Hải quân xe đầu năm bắt tình. Chủ quán phải vội vàng mượn xe chở nạn nhân đi bệnh viện cứu cấp.

Nhà nước địa phương có lẽ vừa mù vừa điếc nên chẳng nghe, chẳng trông thấy chi hết chơi. Các nạn nhân của chúng, từ bao lâu nay, tính ra kể có hàng trăm ngàn. Đã có rất nhiều thư tố cáo nhưng không hiểu sao chúng vẫn tự do hoành hành chẳng coi vương pháp của trào đình ra cái mẹ gì cả.

Chúng thường giả dạng là Việt Cộng, có khi lại giả vờ là người của đảng Kaki hay là phú lit để cướp giật ở những nơi vắng vẻ như Trảng Bom, đường vào ga Hoà Bình, đường đi Lạc An. Chúng giả bộ xét giấy xe rồi giật luôn xe và giấy, tàu thoát.

Không những bọn chúng cướp giật công khai mà lại còn trêu chọc phụ nữ liền bà con gái một cách mất dạy và bỉ ổi. Có lần một ông chồng dẫn bà vợ có bầu gần đến ngày sanh, đứng đón xe ở Ngã

Ba Đồng Lách. Mấy tên côn đồ ngồi ăn uống ở quán gần đấy buồn g lời chòng ghẹo. Một tên nói:

— Không về trông con à? Bàu to như vậy mà còn ham đi chơi hé. Tôi về rồi biết!

Hai vợ chồng ngơ ngác một chút rồi hiểu nhưng học cũng phải giả bộ làm ngơ không dám có phản ứng gì hết.

Một tên côn đồ lại phát ngôn:

— Thằng nào sờ bụng con mẹ kia tao cho 5 bô. Thế là một tên trong bọn chạy ra xoa xoa vào bụng người đàn bà và mồm thì nói:

— Nhẫn quá nhỉ?

Rồi cả bọn cười hô hô trước sự phẫn uất của hai vợ chồng người dân lương thiện.

Đa số bọn chúng đều là những kẻ đào binh hay trốn quân dịch. Vậy mà bọn chúng vươn cứ sống khoi khoi, cóc sợ ai hết. Có lần người ta hỏi mấy vị phú lit rằng, tại sao không tóm cổ bọn chúng nhốt vô cái nhà pha? Thì được người của Đảng trả lời rằng: "Kệ cha chúng nó, mỗi người một nghề, bắt chúng nó làm chi tội nghiệp!"

Giê Su Ma! Lạy chúa tôi! Nam Mô đại từ đại bi Quan Thế Âm Bồ Tát! Lòng nhân đạo của các đảng Dùi Cao sao mà bao la tổng quát quá xá quá xa như rứa? Sao những vụ xuống đường của thương Phế Binh, của sinh viên học sinh thì dẹp kỹ thế. Dẹp không còn thờ được nữa?

Có lần Chi Cảnh sát Đức Tu đi tầm nã một tên bắt lương can tội chém một quân nhân để đoạt Honda ngay trước công quán. Bộ cảnh sát Tư Pháp đeo súng kè kè vào nhà trường ấp hỏi thăm nhà tên bắt lương đó Bộ phú lit được bố tên bắt lương tiếp ở nhà trường ấp và cho biết y không có nhà cửa gì ở đây và "nó đã đi lính rồi".

Sự thật tên bắt lương vươn ở nhà và nhà nó cách nhà trường ấp có hai căn. Bộ phú lit hoan hỉ ra về để rồi phúc trình mí xếp rằng: "Hắn không có nhà cửa chi hết chơi. Hắn đã đi lính rồi."

Hồ Nai sắp sửa biến thành một sào huyệt của bọn cướp ngày, nơi dung dưỡng các thứ ung nhọt của xã hội. Nhà nước địa phương đi vắng đã lâu rồi, mong rằng nên trở về màn việc để cho những người dân lương thiện được thám nhuần ơn mưa móc chút xíu.

Cũng nên biết rằng Hồ Nai có một bố Phó Xã Trưởng an ninh tên là Phạm Văn Đào.

Nhưng cái nhà ông Đào này chỉ là một thứ bù nhìn giữ dứa, chẳng làm được cái cóc khô gì hết.

địa ngục môn

Đúng là Nam Mô một bồ dao găm

Cũng may là sự việc này lại diễn ra ở một tỉnh nhỏ: tỉnh Hậu Nghĩa.

Giáo Hội Phật Giáo Hậu Nghĩa nhóm họp phiên đầu xuân. Đa số đều là các vị sư ông tài cao tuổi trẻ. Bởi vì tuổi trẻ cho nên bầu máu nóng lúc nào cũng xục sôi trong huyết quản, và phát biểu rất bạo. Và cũng bởi vì tuổi trẻ, nên những cái sự gọi là thất tình, ái ô hi nộ ai lạc dục, vượn còn đầy đây.

Hòn bắc ném đi, hòn chì ném lại, chả hiểu ý kiến bất đồng ra sao đó ả bồ ĐĐ Thích Quảng Đức (?) và Thích Nhật Hoa đã rút dao con chó ra lụi một bồ Đại đức khác pháp danh là Thích Quảng Trường khiến cho vị sư ông mũi ăn si đầu đầu ăn lục tau xá, nằm gục xuống ở trong phòng họp.

Trước cảnh tượng hãi hùng ra rít ấy, các thiện nam tín nữ chạy tán loạn miệng không ngớt niệm: «Nam Mô cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát!» Còn mấy vị sư già đạo cao, đức trọng thì mặt mày xanh lét cho rằng đó là một sự đồ vớ ghê gớm báo trước một tai kiếp lớn lao trong giới võ lâm. Cần phải mở ngay một cuộc thanh lý môn hộ thì mới hồng cứu vãn được.

Cách đây không lâu, đã có một vị sư ông xuất chùa để theo đuổi một cô nữ sinh bé nhỏ sau một thời gian dài dang dở đi khắp thực tình yêu, bị cô nữ sinh cứ «em chả! em chả!» hoài hoài, nhà sư của chúng ta bèn nổi khùng đốn đờng rút dao con chó ra lụi cho cô ả một phát vào bụng.

Đây là lần thứ hai, người ta thấy trong giới nhà chùa có những vị sư đã đi theo con đường của Bất Giới hòa thượng.

Thiệt là 1 sự rất đáng nên hoan nghênh như sau này.

Từ nay trở đi, mỗi khi có cuộc họp hành, giới nhà chùa nên mặc áo giáp sắt để phòng ngừa những sự đáng tiếc kể trên tái diễn.

Lê Lai cứu chúa

Trong số Tân niên, tụi Con Ong đã loan báo rằng, sẽ có những ông Lê Lai cứu chúa ra đời để thay thế cho Đức Trần Hưng Đạo. Giá trị của mỗi ông Lê Lai bằng hai mỗi ông Trần Hưng Đạo. Mặc dù ông Tổng Tài đã lên tiếng cãi chính tùm lum rằng chưa có phát hành loại Lê Lai cứu chúa, đó chỉ là một tin vịt do cái tụi nhà báo nói láo ăn tiền tung ra, nhưng đại số quần chúng vượn tin chắc rằng, đã có nhiều bồ Lê Lai được chuyên chở từ bên nước Ang Lê về Việt Nam.

Và chẳng chóng thì chầy, rồi đây ai cũng có Lê Lai ở trong túi tha hồ ăn tiêu lịch bịch. Tiêu xài thế cho nó sang, đỡ phải mất công đếm cho tồn phí thì giờ vàng bạc.

Người ta lại cũng được biết thêm rằng, từ trước đến nay, tấm giấy hình Đức Thánh Trần cũng như hình Ngân hàng quốc gia Việt Nam đều in ở bên Anh. Tiền công in và tiền chuyên chở lên rất cao. Cứ in một tờ 5 bỏ thì nhà nước chỉ còn thâu về được có 3 bỏ.

Nên chi, để cho tiện việc, các chuyên viên đã tìm cách rước luôn máy in về nước để sản xuất cho

mau chóng và nhất là cho tiện việc chính phủ.

Như sửa quả là một sự hay ho vô cùng.

Trong tương lai, nước ta có thừa sức để theo kịp Nhật Bản. Nước Nhật đã có những loại giấy 5.000 Yen, và 10.000 Yen từ khuya rồi. Có bốn năm tờ giấy 10.000 bỏ vì tiện dụng biết là bao!

Cứ bắn nhằm hoài hoài!

Tiếc rằng sở Thống Kê của nước Mít ta không chịu khó làm thống kê về những vụ bắn nhằm. Nếu có thì hẳn rằng, thành phố Qui Nhơn bé nhỏ có lẽ đã chiếm hàng đầu. Trong vòng có 2 tháng trời mà đã xảy ra tới 5 vụ bắn chết người.

Vụ thứ nhất: học sinh Nguyễn Văn Minh ở trường Trung học Tây Sơn bị lính Mèo bắn chết gục ngay trước cổng trường ngày 7-12-70.

Vụ thứ hai: nữ sinh Nguyễn Thị Bé bị lính Đại Hàn bắn chết tại xã Nhơn Thọ ngày 9-12-70.

Vụ thứ ba: em Dương Văn Lùn bị lính Mèo bắn chết tại ấp Hải Minh ngày 16-1-71.

Vụ thứ tư: một chú GI chả hiểu bốc đồng thế nào lại nhè giáo viên Hồ Phê nhà luôn một tràng đạn. Nạn nhân đang ngồi tiếp khách trong nhà thì chết quay cu lơ.

Vụ thứ năm: đêm 9-2-71, một ông Mèo đứng gác lấy hỏa châu ra bắn, nhưng có lẽ vì ma ám hay quỉ nhập đã lập nhằm ngay quạ 1 đạn M79 và thụt vô nhà quân nhân ở khu 6 khiến cho em Nguyễn Văn Hùng bị tử thương và bốn người khác bị thương nặng.

Cứ sau mỗi vụ bắn nhằm, dân chúng Qui Nhơn lại biểu tình, khiêng xác chết xuống đường. Và nhà nhà nước địa phương lại phải đứng ra dàn xếp. Mà một khi dàn xếp không xong thì lại phải dẹp.

Thành thử dân chúng chỉ là 1 thứ bung xung, Đê bị bắn nhằm rồi bị đốt, bị hốt hoài hoài!

Chúng qui cũng chỉ vì ở nước ta chưa có một qui chế cho quân đội Đồng Minh. Họ lại được hưởng quyền đặc miễn tài phán. Dù có phạm pháp cũng dèch sợ bị tù. Vì thế họ cứ bắn bừa bãi. Có gì thì xuy ra tí tiền cơm bồi thường là xong. Nếu mỗi khi phạm pháp mà bị đi tù thì sức mảy mà dám lộng hành!

Ăn cướp cơm chim!

Những khoá sinh hiện đang thụ huấn tại một trường Huấn Luyện nọ thuộc tỉnh Bình Định đã viết thư về cho Con Ong để tố cáo rằng, mấy tay xếp xòng của trường này đã dớp hít quá xá, ăn cả lần trong lần ngoài của các khoá sinh.

Trước hết là vấn đề ăn uống. Cơm chả khác gì như cơm tù. Bởi lẽ người ta đã thông lưng mí lị bộn nhà thầu để ăn đầu ăn đuôi. Trong lúc cần thực phẩm, lúc khóa sinh đứng ra nhận hàng, thấy hàng xấu bèn gạt đi không nhận thì bị nhà thầu dọa: «muốn tiếp tục học hay là muốn đi tù? Bộ chúng tôi ăn một mình sao?»

Nghe nói rằng, các xếp xòng đã dớp của nhà thầu 15.

Trong những ngày chủ nhật, các khóa sinh được phép đi chơi gần hết. Nhưng dù vậy họ vượn phải trả tiền cơm như thường lệ. Và số tiền ấy tất nhiên là chui gọn vào trong túi mấy tay xếp xòng.

Mỗi khóa sinh được phát 700gr gạo mỗi ngày. Nhưng hóa thực chỉ nấu cho mỗi người từ 600 đến 650gr, còn thừa thì đem phát mại.

Những khóa sinh con nhà giàu, nếu muốn ở nhà khỏi phải đi học mà cuối cùng vượn trúng tuyển. Thưa đó là một phép lạ mà chỉ có cái trường này mới có thể có được.

Tại vách mạch rừng, những chuyện dù kín như bưng cũng có ngày bị đổ bể.

Vậy thì các bồ xếp xòng ơi! Vừa vừa thôi chớ. Làm quá quắt như rùa, chịu sao nổi.

Lang Tây chơi dòn dộc!

Sau khi Viện Đại Học Minh Đức đưa ra một đôn quyết từ chiến đê hạ Bộ rất có Giáo Dục nhất nước tức là cái Bộ Giáo Dục, bằng những ngôn từ như «ngu xuẩn» và «thô bỉ» thì người ta thấy ông đốc Trần Quang Đệ nhảy vô vòng chiến phố: hợp mí lị y sĩ đoàn để chơi lại các ông lang nửa Tây nửa Ta thuộc Viện Minh Đức.

Đốc Đệ có một cái cờ li ních to to bỏ ở đường Công Lý, từ trước tới nay vượn nổi tiếng với cái khoa «chém treo ngành». Chỉ có những mệnh phụ phu nhân mới dám chui đầu vô cái máy chém ấy. Đốc Đệ chuyên môn đỡ đê cho những cụ nhà giàu, những bà bé hay bà lớn của các quan lớn. Dân khổ rách áo ốm đứng có hồng bước vô cái cờ li ních ấy.

Thời sinh viên y khoa phản đối đê hạ bệ đốc bộ Phạm Tấn Tước thì Đốc Đệ lăm lăm đi Tây nghĩ hè. Công việc ở nhà mặc xác Hội đồng Viện và cái đám sinh viên. Ai muốn giải quyết ra sao thì giải quyết. Vấn đề đi Tây là cấp bách. Không đi Tây thì đám nó hó.

Bi giờ Đốc Đệ nhảy vô cái vụ đại học Minh Đức. Dù là đê hạ mù dờ đi chẳng nữa, nó cũng biết ngay Đốc Đệ nhảy vô là vì quyền lợi thiết thân. Quyền lợi chung của các đảng Lang Tây.

Vì thế, vừa mới ra chiều thứ nhất, đốc Đệ đã hạ độc thủ ngay.

Bằng những sự dọa dẫm: không có bệnh viện nào cho sinh viên Minh Đức thực tập. Không có xác chết đê mồ. Đào đầu ra xác chết? Và nếu có chết chẳng nữa thì ai sẽ cho phép mồ?

Thế đã thôi đâu, đốc Đệ lại còn dọa thêm nữa: «Từ nay viện Đại học Minh Đức muốn nhờ nhân viên giảng huấn đại học từ phụ khảo đến giáo sư công tác phải có sự chấp thuận của Viện Đại học Saigon. Nếu tòa Viện trường không cho phép thì các vị ấy ngưng ngay sự giảng dạy.

Thế là bi giờ Viện Đại học Minh Đức đã phải đương đầu mí lị ba đối thủ ghê gớm, vừa có uy thế, lại vừa cả tiếng lại dài hơi và rất cả vú lấp miệng em như sau này. Đó là Bộ «Uýnh vô rừng», Y sĩ đoàn và đốc Đệ.

Ba thằng uýnh một chàng chốt cũng què.

Vậy thì cần phải kêu gọi giới Lang Ta nhảy vô trợ giúp đi thì vừa.

Chơi nhau như thế thì chả còn chi là lẽ luật giang hồ nữa.

Phi Kiều ăn cắp

Viết về những anh đầu lảng, quần bóng, mặt đen, người hôi, đi xe gắn đèn, còi tùm lum, chán thấy mẹ. Các anh vừa bị Mèo chẻ vì lạm dụng đồ P.X và ăn cắp hàng trong các quầy hàng P.X. Cái đứ ăn cắp của các anh lý kỳ lắm. Một tên bạn vừa đi Ma Ni về vừa nói tiếng Đức vừa lắc đầu đến sái cả quai hàm, phát ngôn: «không bao giờ tao đặt chân tới Ma Ni nữa! Kinh bố mẹ đi ấy.» Cái «kinh bố mẹ» mà tên bạn của tôi diễn tả chính là cái nghề «coi của người ta như của mình» của anh Phi. Không có một xó xỉnh nào là không có bằng yêu cầu coi chừng móc túi, giật đồ nhưng cũng không có một xó xỉnh nào là không có những tên móc túi, giật đồ lảng vảng chờ con mồi.

Anh bạn tôi vừa mua được một cái va li trong một cửa hiệu bách hóa ra. Cả hai tay nắm chắc lấy chiếc quai xách «thiết tha» như ôm vợ ở nhà. Vậy mà vừa bỏ một tay ra vẫy taxi là đã có một ông phi tới giật cái va li chạy mất. Đuổi theo thì không dám vì ông bạn quí chạy vào ngõ hẻm tối mò mò ló quờ theo, vô chắc gì thân thể còn đủ ba phần nguyên vẹn trở về với vợ con. Hắn quát thà o bằng cả cái mặt đỏ như tị gà: «Sư chúng nó ch ứ! Tao mà bắt được thì...»

LÒ BÁNH MÌ ĐIỆN

WĨNH-CHẨN

ĐẠI LÝ GẠO — ĐẠI DIỆN DỊCH VỤ BỘT MÌ

32, Khu Hòa Bình
DALAT

242, Phan Đình Phùng
DALAT

ETERNA

(HỘP 18 ỚNG)

— TRẺ LÂU — KHOẺ MẠNH — YÊU ĐỜI —
(Bán tại các nhà Thuốc Tây)

GASTER

Chuyên Trị: ĐAU BAO TỬ — ĂN KHÔNG TIÊU
Ợ CHUA — ĐẦY HƠI — SINH BỤNG
(Bán tại các nhà Thuốc Tây)

Tất cả câu chuyện về 1 vụ bịp khổng lồ đáng giá bạc tỷ

G A I S I

Tuần lễ vừa qua, trái bom chim cút đã nổ bùng, át cả tiếng vang của một biển cổ lớn, là vụ đánh sang Lào. Đó là một vụ bịp vĩ đại do bọn Ba Tàu chủ mưu, làm thiệt hại bạc tỷ của người Việt, làm cho bao nhiêu người khuyh gia bại sản. Để độc giả hiểu rõ về vụ này, sau đây Con Ong xin trình bày từ đầu câu chuyện về con chim cút.

Con cút cụt đuôi

Chim Cút, vốn là một loại thú rừng, sau trở thành gia súc, được nuôi như gà, để ăn thịt, và trứng.

So sánh với gà, nuôi cút lợi hơn, vì nó đẻ sớm, từ khi nở đến khi biết đẻ chỉ có 30 ngày. Lại đẻ nhiều. Nhất là phân nó không hôi như phân gà, không bị bệnh toi (dịch) như gà, và chiếm rất ít chỗ.

Ngoại Quốc nuôi chim cút từ lâu. Ở VN, trước đây chỉ có các tiệm ăn Tàu Chợ Lớn nuôi để lấy trứng làm bốn món ăn chơi.

Cách đây chừng hơn một năm, người Việt bắt đầu nuôi cút. Thấy lợi và dễ nuôi, nên nhiều người ham.

Tuy nhiên, giá cút không cao lắm. Vào tháng Bảy 1970, mỗi trứng cút ăn giá có 12đ, trứng cút ấp giá 100đ, một cặp cút đẻ giá chừng 2.500đ.

Như vậy, giá cút tại VN đã đắt hơn ở ngoại quốc rất nhiều. Tại Nhật, Hồng Kông, Tân Gia Ba v.v.. Mỗi chiếc trứng cút để ăn chỉ giá có 3đ, mỗi con cút giá mấy chục bạc.

Bàn tay Phù Thủy

Người Tàu có đặc tính, là Trời sinh ra vốn rất thính mũi. Hễ chỗ nào có thể kiếm tiền được, là đánh hơi thấy ngay.

Thấy phong trào nuôi cút bắt đầu phát triển mạnh trong giới người Việt, người Tàu bắt đầu tính kế hết bạc. Như trình bày, người Tàu vốn đã nuôi sẵn cút tại các nhà hàng lớn lại có tay ở những tổ

sản xuất cút là Hồng Kông và Tân Gia Ba. nên họ đã làm giá, đưa giá chim cút tăng vọt để thủ lợi. Y như vào thời Nhật Mỹ đánh nhau ở Đông Kinh, bọn Tàu đã làm giá vụ sơi Nam Định để lột không biết bao nhiêu của cải dân Việt.

Bọn Tàu có nhiều cách làm giá chim cút. Sau đây là các ví dụ:

1— Cho người đi mua cút của người Việt với giá thật mắc, nhưng chỉ mua rất ít. Rồi mỗi ngày lại trả tăng thêm mấy giá. Thấy giá cút tăng mau quá, ai cũng nhìn thấy ngay lợi lộc, thế là người Việt đồ xô đi mua cút với giá mắc như vàng, hầu hết là cút ở chợ lớn, và cút do ba Tàu nhập cảng.

2— Hứa mua trứng cút của người Việt với giá thật cao, và thật nhiều.

Thế là người Việt đồ xô đi mua cút để đề hy vọng bán trứng cho Tàu.

3— Ba Tàu cho người tới nhà người Việt nuôi cút hỏi mua, đề nghị mua thật nhiều với giá cao, nếu cần, đặt tiền trước. Thế là dân Đại Ngu ham lời, nhà không đủ cút thì chạy đi chuốc thêm cho đủ. Rồi bọn Tàu bỏ luôn tiền đặt, đâu có thêm lấy! Trong khi ấy thì giá cút tăng vùn vụt, Ba Tàu cứ việc tung cút ra bán, vừa bán vừa làm giá.

Do những bàn tay phù thủy của Ba Tàu, cút mỗi ngày lên mấy giá một đôi cút đẻ từ ba ngàn lên 5.000 rồi 7.000, 10.000, chỉ vài ngày sau đã vọt lên 17.000, 20.000, 22.000đ v.v.. giá cút càng lên mạnh, người nuôi cút càng không dám bán, và số người mua cút càng tăng mạnh, thế là chết, đâu có biết rằng đã bị cuốn vào một thị trường giả tạo, một cơn lốc nguy hiểm.

Cút đáng lẽ nuôi để ăn thịt và trứng, nhưng một con cút chỉ bằng con bồ câu, giá hàng chục ngàn, một trứng cút bằng ngón chân cái, giá 500đ, ai dám ăn. Đến

khi báo chí lòi ra điếm vô lý kê trên, thì dân nuôi cút mới ngã ngựa, nhiều người sạt nghiệp.

Nhưng thà là bị thiệt trước, còn hơn bị thiệt sau. Vì giấc mơ chim cút càng

• Từ chuyện sơi Nam Định đến tắc kè Phan Thiết rồi tới chim cút, tất cả nạn nhân đều là người Việt, và bọn hốt bạc toàn Ba Tàu!

kéo dài, thì càng kéo theo tài sản của dân Việt chạy vào túi Ba Tàu.

Thái độ vô trách nhiệm Nền kinh tế VN hiện tại, là một nền kinh tế

hóa giá, chính quyền kiểm soát giá cả rất gắt. Thực phẩm, hàng ngoại hoá, cũng như hàng nhập cảng đều do chính quyền định giá. Những kẻ bán quá giá, đều bị trừng phạt gắt gao.

Riêng vụ chim cút, mặc dầu giá tăng vùn vụt đến mức hoàn toàn vô lý, chính quyền đều biết cả, nhưng hoàn toàn không can thiệp, để mặc cho dân bị móc túi. Quý vị có trách-nhiệm cũng có thể ăn có về vụ chim cút bằng cách nhập cảng từ ngoại quốc về bán kiếm lời, nên đồng lõa bằng cách không can thiệp.

Người rù gãi háng giải lần tám Trần Văn Hương

Đừng tưởng bở

Tuần qua, chẳng những giá chim cút xẹp xuống như bánh xi hơi, mà giá xe hơi cũng xẹp. Sở dĩ mỗi chiếc xe hơi tự nhiên xẹp mấy trăm ngàn vào sáng thứ tư 17-2, vì hôm trước, báo đăng lời tuyên bố của ông Tổng Kinh Phạm Kim Ngọc rằng ông sẽ ký giấy cho nhập cảng nguyên chiếc xe hơi vào ngày 16-2.

Thấy cho nhập cảng xe hơi nguyên chiếc, thiên hạ tưởng bở, bèn tự động xuống giá xe cũ. Nhưng sự thật không bở như vậy đâu, vì xe cho nhập cảng chỉ là loại xe thực dụng Đại Hát Xu, Honda v.v.. Loại xe này, thuế kiểm ước giá chỉ có 240.000đ. Sau kiểm ước giá hơn 500.000đ. Bây giờ, cho nhập cảng, giá gần 1.000.000đ. Một chiếc xe chở heo như vậy mà giá gần bạc triệu, thì xe du lịch, dù có được nhập cảng cũng đắt hơn... thuốc bắc. Cho nên, những tay có xé cũ, cho bán tổng bán tăng có cho cuộc chế mà khôn đốn.

Sở vôi tiền

Ông Đại Tá Đỗ Trường, người rất chăm chỉ ra thông cáo về các vụ dân biểu bị hành hung, bị giết các tấp v.v... Vừa mới cho báo chí biết quả thật có vụ dút lót tiền cho các nhân viên cứu hỏa Chợ Cầu Muối bị cháy vào hôm 28 Tết Con Heo,

Từ trước, người ta vốn quen gọi sở Cứu Hỏa là sở vôi rồng. Bây giờ nên đổi tên lại là "sở vôi tiền" cho tiện.

Dân biểu dối

Thời đề nhất công hòa, lương dân biểu mỗi tháng 25.000đ. Đã nhiều.

Thời chuyên tiếp đề nhất sang đệ nhị, lương dân biểu Quốc Hội lập hiến hơn 40.000đ, nhiều quá.

Thời đệ nhị Cộng Hòa, lương dân biểu 105.000đ. Nhiều quá và bần quá.

Nhưng khi Hạ viện pháp nhiệm 1 sắp hết nhiệm kỳ, bắt đầu từ tháng 1-1971, các quý vị dân biểu khải kính đã tự ý tăng lương dân biểu lên 134.000đ mỗi tháng. Ôi, bần quá, và vô liêm sỉ quá!

Ấy thế mà hôm qua, báo chí đăng tin một ông dân biểu than rằng lương dân biểu bằng ấy, mà vẫn không đủ ăn, nên phải cho vợ đi kiếm thêm.

Ôi đáng thương quá. 134.000đ một tháng mà vẫn không đủ ăn phải sống nhờ vào vợ phải cho vợ đi kiếm thêm.

Thấy các dân biểu thiếu thốn tại nghiệp quá, thẳng Thọ Gãi xin đề nghị:

- 1— Miễn thuế cho dân biểu.
- 2— Tăng thêm lương cho dân biểu.
- 3— Cấp vốn cho vợ dân biểu đi buôn.
- 4— Yêu cầu ông Bộ Trưởng Cao Văn Tường tăng giá phiếu dân biểu.
- 5— Mỗi tháng cho dân biểu đi ngoại quốc một lần, đổi tiền theo hối xuất 118đ.
- 6— Miễn thuế cho hàng lậu của dân biểu nhập nội.

Cần phải thi hành ngay các biện pháp trên. Nếu không, lỡ dân biểu dối quá, phải nhờ vợ, rồi vợ đi làm liều, nhất là làm cho Mỹ chẳng hạn, thì còn gì là quốc thể.

CON VOI

Người chép sử, có thói quen, khi viết về thời đại các đấng minh quân như Nghiêu Thuấn, Thang, Vũ, đều tả những điềm lành ban phát từ Trời. Nào là kỳ lân xuất hiện. Nào là Rồng lộn. Trên trời, bay bay tiểu ngạo giang hồ, toàn những đám mây ngũ sắc. Những cảnh này, dù không có, cũng được các anh chép sử phịa ra, để tạo thêm một tí mầm muối cho đấng minh quân, hồng kiếm thêm một chút cảm hứng cho người đọc.

Còn về những thời mà hôn quân, bạo chúa, thì ôi thôi, các anh chép sử cho phép xuất hiện toàn những yêu quái. Có những mỹ đàn bà đẻ ra quái thai, vừa đẻ ra đã biết kêu lên những tiếng oán than, rên rĩ. Nào là câu vồng mọc ra giữa sân rồng. Viết về Đất Kỳ, Bao Tự, các anh chép sử thêm cả những vụ gà mái gáy, hay là yêu tinh lộng hành trong cung cấm. Nghe thấy ghê bỏ mẹ !...

Trong pho Tam Quốc Chí diễn nghĩa, có một anh quan Thái Sử tên là Tiêu Chu. Cái anh này cứ hề mở miệng là văng sao, văng mây ra ầm ầm. Cái lăm chằm của nhà anh này, đã lên tới mức siêu việt, nên Lưu Bị ít khi nào cho anh dự vào việc triều chính.

Tới thời này, hình như các anh thầy bói cũng đặc thời. Nhiều ông chính khứa đã «bao nhiêu năm, từng lê gót nơi quê người», ấy vậy mà mỗi lúc tham gia chính trường đều đi hỏi thầy bói. Những ông chính trị gia nổi tiếng gần đây, đến lúc được đời phát cho một quả về vườn, ngồi chơi soi nước, đã mang thì giờ ra giết, bằng cách nghiên cứu bói toán. Nhìn sơ qua cũng đã thấy hai đấng là nhà Tướng Đồ Mậu và nhà thầy thuốc Nguyễn Bá Khả...

Như vậy, ta có thể kết luận được rằng, việc tin ở Trời đã được các cụ chính khứa của chúng ta, suy tôn một cách rất ư là thành khẩn. Tin ở Trời, việc đó tốt lắm, vì nhờ đó mà chúng ta mới có thể đứng vào thế đối lập với Cộng Sản. Lũ khốn nạn ấy chủ trương thuyết vô thần, còn chúng ta sùng kính thần thánh, đó cũng là một phương pháp chống cộng rất hữu hiệu đó vậy...

Kỳ này, tôi muốn nói tới chuyện con voi, xuất hiện ở Bình Thuận, nơi địa linh nhân kiệt, nơi đất đã phát cho dân tộc chúng ta, một người đang năm giềng mối quốc gia. Theo như thiên hạ nói, thì voi xuất hiện là báo điềm lành. Voi cũng có tượng Rồng. Voi xuất hiện cũng như Rồng xuất hiện. Vua Lý Thái Tổ rời đô về Thăng Long, thấy Rồng lộn, mới đặt tên thủ đô mới là Thăng Long, và nhờ đó dựng lên cơ nghiệp kéo dài mấy trăm năm. Đây là mới chỉ nhìn thấy Rồng, không sờ thấy Rồng mà còn được như thế. Tới bây giờ, Voi xuất hiện, mà lại là Voi trắng cần thận, chắc chắn là cơ nghiệp nhà ta phải vững.

Không hiểu sao người xưa lại cho rằng Voi cũng có một tượng như Rồng?... Có lẽ là vì lối uống nước của voi và rồng hơi giống như nhau, cũng dùng vòi mà hút. Chỉ khác một điều là rồng hút nước thì phun xuống thành mưa, còn voi thì hút nước vào bụng, chờ cho tiêu hóa mới thần nhiên làm một bãi tổ tở, lênh láng. Có lẽ voi và rồng, có một sự giống nhau nhất là cũng có cái vòi, và hơn nữa, cả hai

cái vòi đều cử động, uốn éo được, chứ không cứng ngắt như loại vòi của giống người khác. Nói tóm lại, cái vụ con voi xuất hiện trong thành phố Phan Rang, Bình Thuận trong lúc gần đây, chính là sự báo điềm lành.

Đọc trong lịch sử Giao Chỉ, đã có nhiều danh tướng, lập nên cơ nghiệp là nhờ con voi. Hai Bà Trưng chiếm thành, lên ngôi là nhờ sức voi. Đức Vua Quang Trung Nguyễn Huệ cũng cưỡi voi. Nổi tiếng nhất lịch sử là con voi của Đức Trần Hưng Đạo, bị kẹt sinh bên bờ sông Hóa, nhìn quân đi mà mắt rưng rưng lệ. Cũng may là voi không nói được tiếng người, nếu mà nói được, chắc đã được các soạn giả cải lương ở đây bắt ca vọng cổ. Rồi thế nào cũng có một kếp hay một đào cải lương, nổi danh nhờ đóng vai con voi của Đức Trần Hưng Đạo...

Nói đến chuyện hai Bà Trưng cưỡi voi, tôi bỗng nhớ tới một chuyện cũ. Thời còn bà cố Ngô Đình Nhu, ngày lễ Hai Bà Trưng thường được tổ chức rất linh đình, trọng thể làm một ngày lễ chính thức của Phún Liên Đái. Hai chú voi đã thuần thục của Sở Thú được mang ra, cho làm voi của Hai Bà. Hai em thơm nhất, đẹp nhất của hai trường Nữ Trung Học lớn nhất ở đây, được tuyên đề đóng vai hai Bà, ngồi ngất ngưỡng trên bành voi diên qua khán đài, có các bà lớn ngồi chủ tọa. Có một ngày ấy, vì chờ đợi tư sáng sớm, mãi tận trưa mới được diên qua khán đài, lại bị ngồi, dưới nắng, uống hơi nhiều nước, nên hai em ngồi trên bành voi bị kẹt. Tới lúc không chịu đựng nổi, một em ngồi trên bành voi, kéo vạt áo dài cho phủ lên đùi, rồi phát ra tí tí như «công tờ gút». Nước theo lưng voi, chảy xuống bụng, nằng chiếu vào thấy thân voi bóng lên loang loang... Và bắt đầu từ đây, giai thoại voi dè nở hồi...

Trong 1 đại tác phẩm của Giao Chỉ, tức là bộ Tiểu Lâm, cũng có một câu chuyện về con voi. Đó là chuyện áp trứng voi. Có một anh chàng, lên rừng bắt được một quả trứng. Mang về nhà, đi hỏi những bậc uyên bác, khoa bảng, thì được biết rằng đó là quả trứng voi. Voi mà lại đẻ được ra trứng đây, các cụ ạ. mấy nhà khoa bảng bèn xúi anh này mang trứng về mà ấp, rồi đây, trứng sẽ nở ra chú Voi con, cho xuất hiện ở thành phố là tha hồ có nhiều... điềm lành. Anh chàng hí hửng mang về, rửa vợ, thay phiên nhau ấp. Ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác, mà trứng voi nhất định không thêm nở. Một hôm, anh chàng đang chằm mèn, áp trứng voi, thì cô em vợ tới. Đồng lòng tờ mờ, cô em vợ thò tay vào trong mèn, thăm dò quả trứng xem đã nở chưa. Sau khi đã sờ sờ thật kỹ, cô em la ầm lên: Voi sắp nở rồi! Thò tay vào trong mèn, tùm ngay được cái vòi voi !...

Con voi vừa xuất hiện ở Bình Thuận không biết đã được ấp từ bao giờ, mà đã thấy nở ra hẳn cả nguyên con, không phải chỉ được có một cái vòi. Chắc là phải được ấp từ lâu lắm, từ khi mới bắt đầu một nhiệm kỳ. Tới khi nhiệm kỳ sắp hết, voi mới nở. Nhưng còn tới vài ba tháng nữa, mà voi đã hiện ra nguyên con như thế, không hiểu rằng có sớm quá chăng?... Tới ngày cần tới điềm lành, người ta quên đi

mất voi, có phải là ưỡng công cái người đi ấp trứng voi hay không ?...

Áp trứng voi nào phải dễ dàng như ấp trứng cút l... Nhất là voi trắng thì lại càng khó. Cút chỉ có một thời mà voi thì vạn đại. Voi sống lâu hơn cút. Vậy thì chúng ta có bồn phận phải cho xuất hiện nhiều voi, nhưng nên tránh con số một trăm, vì tục ngữ Giao Chỉ đã có câu «trăm voi không được bát nước sáo». Chỉ cần chín mươi chín con là đủ. Có lẽ cũng nên phát triển một phong trào nuôi voi, cũng như phong trào nuôi chim cút. Nhưng sợ rằng, bây giờ chúng ta mới nghĩ ra, thì kẻ khác đã nghĩ ra... từ khuya. Không chừng mà hiện nay đã có kẻ đang tích trữ, đầu cơ voi để chờ dịp tung ra thị trường.

Cứ có voi xuất hiện là có điềm lành. Tôi e rằng chuyện đó chưa chắc. Vào thời mạt Ngô, cũng có kẻ nâng bì, mang dâng hiến cho Ngô Chí Sĩ một thớt bạch tượng, để thả chơi trong vườn cỏ. Ngày đó, có bao nhiêu người đã xúm vào bốc thơm về điềm lành dành cho minh chúa. Rồi chỉ sau vài ba tháng, là minh chúa đi tâu suốt. Vậy thì điềm lành hời, mi trốn đi đâu?...

Sau ngày cách mạng, thớt bạch tượng ấy đã mất tích. Có kẻ cho rằng, đôi voi trắng ấy đã được thả về núi rừng Bình Thuận, để cho tới bây giờ, hiếm hoi quá, sinh sản ra rồi ấp mãi, mới được một chú voi con, thả cho đi lạc ngọc vào thành phố, báo hiệu điềm lành.

Thời thì cũng mong cho đất nước này có được điềm lành. Đánh nhau mãi khổ quá rồi. Nếu voi có tượng rồng, đất nước này được trải qua một thời Nghiêu Thuấn, thì đó cũng là điều mừng. Ra đường thấy của rơi, không ai thêm nhặt. Đêm năm ngủ, đóng cửa không phải cài then. Chứ như bây giờ, sống giữa một xã hội hỗn loạn tới cùng cực, người dân chỉ còn biết trông cậy ở Trời. Voi về báo hiệu điềm lành hay Voi về dầy mỡ, đó là chuyện hậu xét,

Hỡi chú Voi trắng, lạc về thành phố ! Chắc bây giờ, chú đang được o bế rất kỹ. Rất nhiều người thêm muốn địa vị của chú, tuy rằng trong giai cấp cơ trưởng, chú mới chỉ được đứng vào hàng thứ ba. Tướng sĩ rồi mới tướng. «Chàng ghềnh sĩ, thiếp vén phừa tượng lên». Nhưng chỉ đứng sau có tướng và sĩ, dù rằng tướng là Tướng về vườn, hay sĩ là Bác sĩ của y sĩ Đoàn, thì chú voi cũng đã được coi là danh giá chán.

Bài này, có thể là một bài đồng dao con voi, đọc mãi không hết. Tới lúc «cái đuôi đi sau rốt», thì lại phải kể tiếp cái chuyện con voi. Thì cứ từ từ, cứ thong thả, rồi sẽ kể tiếp, với gi...

Con Ong

tất cả hơn trăm bạn đào kép đồng nghiệp của toàn ban hát, nghĩa là anh chửi cả anh nữa lặn, về cái tội chỉ lo đớp rít mí lì hưởng thụ chứ chẳng chịu lo chuyện nước chuyện dân gì hết trời suốt từ đầu... nhiệm kỳ tới giờ. Quê hóa lạnh mạnh chưa!

Trước cái tình thần hồi chánh kịch liệt kể trên của anh Nghĩa trọng chàm, tuy chậm trễ lắm vì cuộc đời ăn tục nói phét nơi nhà hát tây của anh sắp sửa chấm dứt rồi, nhưng dù sao có vườn còn hơn là không. Hóa nên nhiều đứa dân đen lao động đã lấy làm một sự cảm động ra rít, đặc biệt là bọn công nhân mần việc tại sở Mèo. Nghe đâu họ định hùn tiền để đúc một pho tượng bằng đồng vàng hoàng, hình thù in hệt anh Nghĩa trọng chàm, để ghi nhớ cái công đức rất bực của anh.

Nhóm Con Ong chỉ có chút xiú thắc mắc: Ô hay, thế ra anh Nghĩa trọng chàm cũng định ra tái cử thiệt sao ta ?!

Annam cường quốc!

Đêm giao thừa xuân con heo, người An nam đã được dịp hãnh diện sau khi nghe lời tiết lộ của vị xếp chúa tể cục tiếp vận là Giao chỉ quốc chúng ta đã chính thức trở thành một cường quốc trên thế giới với hàng thứ 5 về quân số (1 triệu lính trong 16 triệu dân), hàng thứ nhì về trực thăng quân sự, hàng thứ 10 về hải quân. v. v...

Niềm hãnh diện kể trên chưa kịp nhạt phai trong lòng người dân Annam, thì đánh đùng một cái, tuần vừa qua, bổ lão Hoàng Thế Phiệt tức Nghị Thám Tử (vói thành tích điều tra khám phá những vụ chừa hoang của nữ nhân viên) chánh thức loan báo cho toàn thể con cháu đức Lạc Long Quân được biết thêm một thành tích vô địch thế giới mới nữa của cường quốc Annamta : Đó là con số cùi hủi nhiều nhất trên quả địa cầu này.

Vấn theo nghị thám tử Hoàng Thế Phiệt, trong khoảng 10 năm trở lại đây, « không hiểu sao » con số cùi hủi đã tăng tiến vượt mức rất đáng khích lệ nhất là tại thủ đô hoen lệ bây giờ, hàng ngũ cùi hủi đông thật đông, tổ diêm cho hòn ngọc viên đông thêm nhiều lắm.

Thay mặt độc giả Con Ong nói riêng, toàn thể người Anam nói chung, Vua Húc thành thực tri ân tài điều tra khám phá của nghị thám tử H.T. Phiệt. Đồng thời đề gốp phần nâng cao thành tích đáng kể của siêu cường Anam cộng hòa chúng ta Vua Húc xin gốp phần vào bản kê khai thành tích của dân tộc người Anam trước dư luận toàn thế giới như sau :

- Vô địch nín tiêu tiện : Bà chị Dạ Xoa chợ Bến Thành.
- Vô địch sưu tầm cổ tích : Anh Nghĩa Trọng Chàm.
- Vô địch chịu... chơi : Hồi dương liệt lão.
- Vô địch điều tra đạo đức : Thám tử Hoàng Thế Phiệt
- Vô địch ăn to nói nhớn : Con Tàu Tăng ở bờ Te Tụ trại đường lão cầu Móng
- Vô địch chơi súng lục : Nữ sĩ Kiều nhốt đờ
- Thứ nhì về lì : Quí quan chánh phó đảng trưởng đảng Vô Rừng
- Vô địch mềm dẻo : Ông ngoại bị ve
- Vô địch mần văn hóa : Mai lão thượng
- Vô địch ăn ngay nói thẳng : Cái bang Lê ăn Diện
- Và sau chót là vô địch không mặc cỡ : toàn gánh Cái Lương Nhà Hát Tây !

Triệu chứng gì đây

Mấy bữa rầy anh Nghĩa trọng chàm bỗng tỏ ra quan tâm và thương xót tới các đồng bào lao động hơi kỹ. Đặc biệt là giới lao động trước giờ vẫn mần việc tại các cơ sở của nước bạn đồng minh Da Đỏ. Theo anh Nghĩa trọng chàm thì trong tương lai gần đây thôi, sắp sửa đến nơi rồi, tụi Mèo nó sẽ sa thải kiểu «ra phan», ngót trăm ngàn công nhân người Anamta, sẽ làm cho ngót trăm ngàn gia đình công nhân sở Mèo người Anamta hóc hác đói dài tội nghiệp lắm. Vậy nhà nước Anam cộng hòa cần thiết giải quyết ngay từ bây giờ để đề bảo đảm đời sống cho họ, bằng không anh sẽ... nổi giận đả !

Vấn chưa xong : chính vì cái sự quan tâm đặc biệt đến giới lao động sở Mèo như vừa diễn tả bên trên của anh Nghĩa trọng chàm, đã khiến anh bỗng trở thành khó tánh hơn nữa, anh còn quay sang làm một quả « đá giềng lái » ngay chính cái gánh hát cải lương, tức là nơi đã từng nuôi sống anh và gia đình anh một cách hoàn toàn no đủ dư thừa suốt từ hơn ba năm nay, đã giúp anh nhiều dịp xuất ngoại rất phê phỡn, cũng như đã tạo cơ hội cho anh trở tài khảo cổ. v.v.. Quả đá giềng lái của anh Nghĩa trọng chàm xét ra cũng huê dạng lắm, vì anh dám chửi tuốt luốt hết

Trong Họ Ngoài Làng

rằng mới sơ khởi, nhưng thoát nhìn cũng đã thấy nhiều màn gay cấn.

Chúng ta có thể nghe vài lời tuyên bố của Phó Vương để hiểu rõ tâm sự của Lô Túc thời nay.. «Những năm đầu ở chính quyền tôi chỉ thích chơi với gà. Những năm sau, tôi chỉ thích chơi với chó. Còn bây giờ thì tôi chơi đồng hồ. Tôi không thích chơi với người.» Lời nói của Phó Vương bao giờ cũng đầy chất mỉa mai, cay đắng. Lần đánh Hạ Lào này, Phó Vương của chúng ta rất giống Lô Túc của thời Tam quốc, rất hăng đánh Tào Tháo mà tới lúc xuất quân đánh trận hòa công Xích Bích, lại bị ở lại, giữ nhà. Phó Vương đã xi và rất nhiều những anh già, nằm ù lì như 1 tảng đá, để những người trẻ, phải nhìn cấp chỉ huy của mình mà bất mãn. Phó Vương rất hài lòng về những sĩ quan cấp úy của quân đội. Một đại úy đã được Phó Vương tặng một chiếc đồng hồ, không hiểu là «mác» gì, nhưng cứ chỉ này rất đáng yêu.

Trên đây là chuyện ngoài làng. Còn bây giờ là chuyện trong họ về việc đánh Hạ Lào. Trong lúc báo chí đang đòi tin loay hoay khai thác mãi cái lá đa đen cũng chán, có được vụ Hạ Lào, đó cũng là tin mừng. Người thù nhất vụ Hạ Lào, có lẽ là ông Chủ Báo Bokassa, vì bị thiệt hại cả đôi đường. Không ai còn đề ý tới cái lá đa đen để cho ông bán báo, và hơn nữa, đường Làng Vei lại tắt nghẽn, cho nên ông bị kẹt «thoóc». Bị kẹt «thoóc» là một tai họa cho giới làng văn, làng báo. Đã một thời nội chiến ở Lào, đã có một dân đông, than một câu rất ư là lâm li,

nào nuốt. «Ồi, Phu Mi đánh nhau với Phu Ma làm chi, để cho lũ Phu mưa là chúng ta đây, phải ngập ngân ngập... ư... ư... dài!» Kề hèn này là chánh đảng 33, nên không có liên quan gì đến chuyện «thoóc», xin miễn bàn.

Chỉ biết rằng, các phóng viên và ký giả, chuyên viết về chiến trường, kỳ này rất rét, không ai dám về xúm xắm ngóe. Chỉ thấy toàn ký giả nhà binh, vì lệnh trên truyền xuống, nên bắt buộc phải đi... Những ký giả trẻ, thuộc loại đạn chẻ, bom sọ, cũng không dám đưa thân mình ra chiến trường Hạ Lào. Ấy thế mà có nhiều ký giả không sợ. Những người này lại là những ký giả già, rất ư là đồng tăng xọc vớ trong nghề làm báo, nhất định tinh nguyện làm một phát viên chinh Hạ Lào, Cả làng đều phục sát đất. Chắc các bạn muốn biết tên những vị anh hùng ấy là ai... Xin thưa, đó là những lão tiền bối, Danh sách quá dài, nhưng cũng đọc được những người đứng hàng đầu như Cát Hữu, Tô Văn...

Nói thế e động chạm nhiều lắm!

Tuần rồi, cái bang Trương Đình Tư vốn đang được nắm đầu cái ủy ban thuốc men nhà hát Tây, nên đã đi một đường hàng tiết vịt chửi nhói các ông thầy bào chế người Annam chẳng chịu chú tâm đến nghiệp tổ gì cả. Đa số chỉ khoái cho thuê bằng lấy tí tiền còm để rộng cẳng đi lo những công chuyện khác cóc dính dấp đến lãnh vực thuốc men chút xíu nào hết trơn.

Nhóm Con Ong lấy làm một sự giật mình kinh hãi sau khi nghe xong câu chửi bởi kể trên của nhà anh Trương Đình Tư. Bề gì anh cũng đang là người có chức việc đảng hoàng của nhà hát Tây mà lại đi chửi rủa một câu như thế thì khác nào anh tự kẻ vạch cho thiên hạ thấy rõ cái thẹo sau lưng không ?

Cuộc hành quân Hạ Lào đã bắt đầu từ tháng trước, nhưng Đại Vương của chúng ta lại chọn ngày 8 tháng 2, để tuyên bố quyết định hành quân đánh qua xứ Lào. Sự chọn ngày của Đại Vương, khéo lắm. Từ đầu năm con Heo tới giờ, có hai lần chọn ngày, đáng được ghi vào bằng vàng bia đá. Đó là sự thay đổi ngày bắt đầu làm việc đầu năm. Tránh ngày sát chủ là ngày thứ hai, nên Đại Vương bắt công chức đi làm sáng thứ bảy. Và tới bây giờ thì Đại Vương đã để vào đúng ngày 8 tháng 2, chính là ngày mà Phó Vương làm lễ kỷ niệm đệ lục chu niên Phật Bắc, để tuyên bố quyết định... phạt Lào.

Ngày 8-2, là một ngày đặc chỉ nhất của Phó Vương, ngày mà cách đây sáu năm, Phó Vương đã dẫn bốn phi tuần nặng đi oanh kích miền Bắc, vùng Vinh Linh, Đồng Hới. Năm nay, Phó Vương cũng đã lợi dụng ngày này, nhắc tới những kỷ niệm hào hùng, và tuyên bố ủng cứ vào chức vị cao nhất ước. Nếu không bị Đại Vương dùng quyết định điều hầu để chế ngự một ngày điều hầu, thì lễ kỷ niệm của Phó Vương phải được nhắc nhớ tới nhiều nhất. Nhưng rồi bị một phát Hạ Lào quá sôi nổi, sên bị lu mờ. Kể ra thì nghệ thuật tranh cử, tuy

Polycro
Chế tạo tại NHÌ QUỐC

ĂN KHÔNG TIÊU - Ợ CHUA ĐÀY HƠI SINH BỤNG ĐAU BAO TỬ - SUNG LOÉT BAO TỬ VÀ RUỘT

VIÊN 2 MÀU : Phần xanh : ứng chất mới Methylpolysiloxane làm tiêu hơi hết sinh bụng — hết căng bao tử
Phần trắng : trừ chất chua làm đau xót bao tử

Bán tại các nhà thuốc Tây
100 BYT18-10-70

Restaurant AEROPORT

Một từ lâu : Sang trọng, Rộng rãi, Có máy lạnh
Dành để quí khách mọi giới : quốc nội, quốc ngoại dừng chân : đón tiễn, gửi tiễn, tiễn đưa người thân tin thường làm những món Việt Nam và Âu Mỹ

THƠM NGON — TINH KHIẾT — NÓNG HỜI
Đặc biệt có nhiều điện thoại để quí vị liên lạc với gia đình kịp thời khi máy bay cất cánh !

TEL : 22.881 - 336-337-338-339 Tên Sơn Nhút — SAIGON

PHÚ ĐE GIAO CHỈ

LA DANH cầm tròng

Đẹp cả làng
Hàng Thông Tấn Về Tê Ich của Nhà nước vừa loan tin Hội Đồng Nội Các đã nhóm một phiên họp thường lệ dưới quyền chủ tọa của Thủ Tướng Trần Thiện Khiêm. Sau khi nghe ông TT Tư Pháp tường trình kết quả nghiên cứu của Ủy Ban Liên Bộ về Sắc Lệnh số 006-SLTT ấn định thể thức thi hành Luật số 10169 về quy chế báo chí Hội Đồng Nội Các đã đồng ý thấu hồi văn kiện liên hệ.

Như vậy là đẹp cả làng. Cuộc chiến đã thật sự chấm dứt, mà kết quả được ghi nhận là hai phe đều thắng lớn. Nhà Nước thắng vì nhờ đẹp tư ái sớm thu hồi sắc lệnh 006 nên đã hóa giải được những cuộc tranh đấu hứa hẹn nhiều quyết liệt. Làng báo Anamta thắng vì mới đi vài chiêu thức sắc lệnh 006 đã được rút về. Trong vụ này chỉ có những anh chính khứa là thua lớn vì đã mất một dịp may ắn có.

Bọn C.O tuần trước đã khấn Trời, Phật, Mồ Ha Mết... cho Nhà Nước hồi tâm, để cuộc gió tanh mưa máu khỏi xảy ra. Lời khấn nguyện của bọn viết lách nham nhở C.O không ngờ lại kết quả mau như vậy. Xin cảm ơn Chúa, cảm ơn Phật cảm ơn Mồ Ha Mết...

Khó vì chim
Thế là lớp hào quang bao quanh cái giống Chim Cút đã tắt ngúm. Lên mau quá tắt nhiên lúc xuống cũng phải nhanh. Ấu đó cũng là cái lẽ thường của bất cứ giống... chim nào. Phen này nhiều kẻ tán gia bại sản vì đã... đặt hết lòng tin ở nơi chim. Họ oán chim chán rồi sinh ra oán Nhà Nước đã để cho bọn Ba Tàu nắm chim qua mặt cả nước...

Riêng bọn C.O, Trời ban cho mỗi một con chim mà nuôi còn không xong, cứ để cho nó đói hoại, nên đâu dám nghĩ đến chuyện nuôi giống chim nào khác. Nhờ vậy mà bọn C.O cóc đưa nào bị đau khổ vì Chim Cút. Ấu, trên rừng dưới để đôi khi cũng là một cái phúc vậy thay!

Hồng to
Đã nhiều lần bọn C. O lên tiếng cảnh cáo những vụ lính Mèo và lính Củ Sấm cưỡng hiếp phụ nữ và giết người vô cớ. Những hành động trên nếu không được sớm chấm dứt sẽ đưa đến một tình trạng nguy hại là các phong trào bài ngoại sẽ bành trướng mạnh và từ đó, những cuộc bạo động sẽ xảy ra.

Gần đây một đại diện của Tòa Đại Sứ Mèo đã hứa hẹn sẽ trừng trị đến nơi chốn những tên lính Mèo vô kỷ luật. Nhưng rút cuộc lính Mèo vẫn vô cớ giết người và giới hữu trách Mèo chưa hề công bố đã có biện pháp nào với tên lính vô kỷ luật, để xoa dịu những cảm phần của dân chúng. Bởi vậy dân chúng chẳng dưng đứng, lại phải nổi dậy...

Mới đây Tổng Hội Sinh Viên vừa cho biết nội trong một ngày đã đốt tới 15 chiếc xe Mèo, ngoài ra một lính Mèo đang thờ thối chạy phố cũng bị tấn công bằng bom xăng, cháy như cây đuốc. Có một điều ghi nhận được là tại Qui Nhơn (nơi mới xảy ra vụ lính Mèo giết người) đồng bào chấp nhận tranh đấu đòi hỏi người Mèo chấm dứt những hành động bắt giết người vô cớ, nhưng không chấp nhận bạo động.

Bọn C.O cũng đồng ý với đồng bào Qui Nhơn là không chấp nhận bạo động. Sức mạnh ở một khía cạnh nào đó, chẳng giải quyết được cái khi khô gi, trái lại còn gây thêm những đồ vô khố lường. Tập thể sinh viên có... ăn học nắn hời không hiểu sao lại không nghĩ ra điều này nhè?

Phục hồi
Dân biểu thân Nhà Nước Nguyễn Minh Đăng mới đây vừa tuyên bố việc Big Minh hứa sẽ phục hồi danh dự cho Tổng Tông Diệm và chế độ cũ, là tự nhận phản loạn cướp quyền.

Bọn C.O không tin rằng Big Minh lại làm chuyện đó thật. Ông đã được suy tôn là Người Hùng Cách Mạng, mà lại định phục hồi cho kẻ mình đã mời về quê, thì còn ra thế thông quái gì nữa.

Theo bọn C.O thì có thể đây chỉ là một trong những đòn tranh cử mà thôi. Ông dân biểu Đăng đã từng tranh cử nhiều cú, bọn C.O tưởng rằng hơn ai hết, ông thừa biết rằng những lời hứa lúc tranh cử chỉ là hứa hão chứ? Tin ở những lời hứa của bất cứ nhân vật nào trong lúc này không sợ con nít nó cười cho sao hở ông Đăng ông Đăng...

Vấn tham nhũng dài dài
Theo một nguồn tin mới đây, thì một phái đoàn Nha Quân Pháp đã tới TT 3 Tuyên Mộ Nhập Ngũ để điều tra và thu thập tài liệu về những vụ tham nhũng động trời đã xảy ra tại cơ quan này từ nhiều năm qua. Ông Quản Khôi một nhân chứng quan trọng đã bị bắt giữ tại Quận Lao Gò Vấp đã thú nhận là có tới hàng trăm vụ miễn hoãn dịch phi pháp tại Trung Tâm 3 TMNN. Hàng trăm thanh niên khỏe mạnh phẩy phẩy, phôi phôi ngon lành đã được một số y sĩ đánh tráo hình chụp phôi của những người bệnh nặng, để hợp thức hóa hồ sơ y lý cho các trụ kia được miễn hoãn dịch. Cứ mỗi vụ như vậy là các ông y sĩ được đớp cả 3, 4 trăm xin.

Trong xã hội tay trên tay dưới này có cả vạn cả triệu cách ăn bản. Nhưng đem tráo hình phôi của người có bệnh cho đứa khỏe phẩy phẩy, bắt đứa có bệnh phải đi thay cho đứa khỏe cóc bệnh tật... thì quả là dã man cóc chịu được.

Bọn C.O mong rằng Tướng Vỹ mau làm sáng tỏ vụ này, để dân chúng bớt hoang mang, mất tin tưởng khi con em bước vào Trại Nhập Ngũ Số 3.

Đê Húc Cản cáo lỗi
Tuần trước Đê Húc Cản đã hứa viết tiếp về Giáo Dục và Khoa Bàng trong mục Cũ Kề Đê Ngông, nhưng vì thấy cuộc chiến tranh giữa Y Sĩ Đoàn và Viện Đại Học Minh Đức là 1 cuộc chiến trường kỳ, nên phải tạm ngưng. Đê Húc Cản hứa sẽ viết tiếp khi cuộc đánh đấm này sôi nổi trở lại. Tuy chỉ đánh hời, đánh ké, nhưng sẽ rất tận tình và đúng theo chủ trương của C.O là luôn đứng về phía lẽ phải.

Xin có vài lời cáo lỗi cùng bạn đọc.

Bất lực hay đã ăn bản
Từ sau Tết đến nay, vật giá đã tăng lên vùn vụt. Bọn gian thương tùy hứng muốn tăng món hàng nào lên cao bao nhiêu thì tăng, khiến dân chúng chơi với kẻ trời như bọ. Trước tình trạng này Nhà Nước hầu như không có một biện pháp nào, ngoài mấy cái thông cáo làm trò cười cho bọn gian thương. Hiện nay giá thuốc lá lên hàng chục đồng một bao, giá đi thuyền xe Lam, Taxi, giá gửi xe... đều thi nhau leo thang một cách rất là giáo dục. Khủng khiếp hơn nữa, những thứ nhu yếu phẩm tối cần như xăng nhớt, dầu lửa đã bắt đầu lính khò thị trường. Sự kiện này hứa hẹn một cuộc leo thang đáng ngại trong những ngày sắp tới.

Bọn C.O không hiểu Nhà Nước bày ra cái gọi là Ủy-Ban Kiểm-Soát Kinh-Tế để làm gì? Không lý Ủy Ban này bất lực đến nỗi để bọn gian thương tự do thao túng ngay trước mũi của mình? Gạt ra ngoài cái lý do khó tin này, thì còn lý do nào khác, ngoài việc các ông trong UBKS KT đã ăn tiền của bọn gian thương và để cho chúng mặc sức tung hoành?

Đến lượt dân biểu chề lương ít
Sau nghị hùn Nguyễn Văn Khôi, đến lượt dân biểu Khiếu Hiện Kế chề lương ít. Theo dân biểu này, số lương gần 150 xin một tháng chẳng là bao, nội đi Taxi, đớp cơm bình dân, uống nước trà đá cũng xiu xiu cả xin rồi. Thời buổi Kiểm Ước Song Hành mà dân chúng cóc thông cảm chút nào! Chính vợ con dân biểu còn phải đi khách hăng này, số nợ, ôm thúng bưng mệt rụng tay mới đủ ăn...

Nếu lời tâm tình của dân biểu Kế được ghi nhận là đúng, bọn C.O không hiểu giới quân nhân công chức sống bằng cách nào với số lương chỉ bằng 1 phần 10 lương dân biểu? Và ông Kế cũng đồng viện của ông còn đợi gì nữa mà không làm thêm một phát tăng lương lên 4,5 trăm xin một tháng cho vira... du sống?

Buồn ơi, giáo dục

The nguồn tin T.H.T, hiện nay chiến dịch sách sẽ háo học đường đang được hành trưởng mạnh tại các trường Trung Học Võ Tánh, Nha Trang, Kim Yến, Bồ Đề, Đăng Khoa...

Chiến dịch này, nhằm mục đích làm vớ sinh những tay giáo sư lem nhem dụ dỗ nữ sinh để phá trình và những tay chủ trường bán chửng chỉ học bạ đớp tiền...

Rõ là nền giáo dục Anamta đã đến lúc xuống dốc không phanh. Trước đây bọn học trò đến trường nhằm mục đích để thầy dạy cho điều lẽ giáo trước khi xin ít chữ nhét vào đầu. Ngày nay học trò lại phải đứng lên dạy dỗ thầy những điều lẽ giáo trước khi học chữ, thì quả là loạn đến nơi rồi. Nếu các đảng làm Thầy không sớm... giác ngộ, bọn C.O chắc rằng mai một đày trên vách mỗi lớp học, bọn học trò nó sẽ gỡ tấm bảng Tiên Học Lễ, Hậu Học Văn, để thay vào câu: Tiên dạy lẽ... hậu học văn!

Cần cho trâu đi đầu

Nhờ vụ binh lính Giao Chỉ tràn qua Lào uyển với cộng sản mà cả nước Anamta mới biết rõ thêm tinh thần chống cộng của bang chúng Cái Bang đảng nhà hát lớn cũng như viện dưỡng lão Cầu Mông cao thật cao, hầu hết đều võ tay tán thưởng một cách thật hùng hân hiêm có. Người tán thưởng hùng hân nhất trong đảng cái bang về dục này phải kể đến xừ « Tàu Tảng » Trần thế Minh. Tàu Tảng không những hoan nghinh uyển sang Lào mà còn hô hào uyển tuốt ra ngoài Bắc nữa lặn. Lập trường dứt khoát ra gì nhè, hăng đi làm chó bộ dớn chơi sao!

Vì rằng ngôn ngữ Anam vẫn có câu nói « hùng hục như trâu », nay trong đoàn quân vượt tuyệt đánh ra Bắc mà lại có nghị Tàu Tảng hùng hục đi đầu thì tất nhiên bọn cộng sản chỉ thoát nom thấy cũng đã bỏ vía kinh hồn, bẻ súng lại hàng gấp gấp rồi còn gì? Nếu Tàu Tảng lại đeo thêm cái chuông xe đạp kêu kinh koong nữa thì càng ép phê thấy rõ.

Từ nay sẽ nghỉ chơi ông Sung

Ông Nghị đào hoa Đặng Văn Sung trách Thiên Khôi sao nỡ « chơi » ông Thiên Khôi cười mà đáp rằng: « Lòng riêng riêng những kính yên » nhưng chuyện chung mà vì tình riêng không nói thì cũng kết lẩn, vì vậy Thiên Khôi đã phải nói tới chuyện ông chủ tịch ủy ban Thông Tin Ngoại Giao Thượng viện đã « phản ú 3 hơi chậm » trước cái sắc lệnh 6-71 nhất là khi ông lại còn là Chủ nhiệm một tờ nhật báo đứng đầu nữa.

Ông Sung là một bác sĩ, chắc ông không là một chứng bệnh thường là bệnh cảm giác của đàn bà, bệnh cảm giác đến chậm Thiên Khôi không dám nghĩ là ông đã mắc phải cái bệnh đàn bà đó, nhưng cũng không khỏi nghi ngờ.

Nhưng nay thấy ông Nghị đã bắt đầu đánh mạnh với nhà nước qua sắc lệnh trên, và sắc lệnh đã bị nhà nước cho thu hồi Thiên Khôi vui lắm và nhận rằng ông vẫn xứng danh là một ông nghị sáng giá nhất Thượng Viện. Thiên Khôi cũng mong rằng từ nay chẳng bao giờ Thiên Khôi được nghe ông ầu yếm trách. « Cậu chơi tớ nhè ».

Riêng với Minh Võ hiện còn nợ những món nợ ân tình với ông Sung nhiều lắm mà chưa trả được. Vậy những cái mà ông Sung cho là Thiên Khôi chơi ông trên Con Ông, xin ông hiểu cho rằng đó chỉ là chơi yêu thôi.

Quản lý : HOANG THỊ QUY

In tại nhà in DÂN NGUYỄN
54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 820 đ.